

Misionske propovedi

Za upotrebu na bogoslužju 2010

I tromesečje

1. Propoved, 02. januar 2010.

PRIMERI LIČNIH PRINCIPA EVANGELIZMA

Isus je najbolji primer svedočenja. Gde god da je išao, on je činio čuda, lečio, isterivao demone, čak i vaskrsavao, ali je u svemu nastojao da proslavi ime svog Nebeskog Oca. Nikada nije skrivao svoju ličnost i nije se ustručavao da kaže da je on sin Božiji. Da li se mi nekada ustručavamo da drugima govorimo da smo Božja deca, Adventisti sedmoga dana? Da li se ustručavamo da priznamo da svetujemo subotu? Ako je naš odgovor da, zbog kog razloga je to? Da li se bojimo toga kako će ljudi reagovati i šta će reći? Isus nikada nije razmišljao o tome. U svakoj prilici je bio spreman da kaže da je on Mesija, da je on Spasitelj, put, istina i život. Na svom putu iz Judeje prema Galileji, Isus je sa svojim učenicima trebalo da prođe kroz Samariju. Ako je negde bilo pogrešno govoriti da si Jevrej in i da si deo odabranog Božijeg naroda, to je bilo u Samariji. Međutim Isus se nije stideo onoga što je zastupao. Jedan od najboljih primera njegovih evangelizacionih razgovora je razgovor sa ženom Samarjankom. Jovan je jedini evanđelista koji zapisao ovaj događaj koji sadrži nekoliko relevantnih pouka za nas o principima svedočenja.

PROČITATI: Jovan 4:6-26

Princip 1: Budi u kontaktu sa ljudima (6. stih)

Isus je odabrao svoje mesto za odmor. Sigurno ne slučajno. To mesto je bilo izuzetno prometno. To je bio Jakovljević studenac - tu je svako dolazio da uzme vode. Ovaj posao je zahtevao vreme, stoga ljudi su verovatno čekali u red dok bi neko ko je došao pre njih zahvatio vode i napunio svoje krčage. U takvom okruženju se lako stvaraju neobavezni razgovori. Iako u podne, kada je samarjanka došla po vodu, verovatno nije bilo nikoga na izvoru, ipak, ovde vidimo prvi korak. Ako želite da svedočite, idite tamo gde se ljudi pojavljuju. Ipak, to ne treba da bude neki prolaz ili stepenište gde mnogi ljudi u žurbi prolaze, već mesto gde ljudi mogu da zastanu. Možda je to danas park, voz, autobus, pa čak i česma gde se ljudi okupljaju da uzimaju vode. Na vama je da odaberete... bitan je prvi kontakt.

Princip 2: Pronađi zajednički teren (7. stih)

Ako ste već odabrali mesto gde ćete ići da svedočite, zapamtite: morate se prilagoditi sredini, ljudima, kulturi. Na primer: ne možete otići na deo tribina gde su navijači Partizana i da govorite najbolje stvari o Crvenoj zvezdi, ili suprotno. Blago rečeno, neće prihvatiti ono što govorite. Bitno je da sa ljudima razgovarate o stvarima koje trenutno rade. Kako su obučeni, šta imaju u rukama. Pažljivo posmatrajte i prilagodite svoj govor. To je ono što Isus radi. Dok se odmarao od dugog puta, došlo je već podne, sve je veća vrućina, a On ostaje sam i možda ga polako hvata san u hladovini palme. A onda čuje krčage i pljuskanje vode. Otvara oči i vidi ženu koja je po najvećoj vrućini došla da uzme vodu. On je dobro poznaje, njenu prošlost čita kao otvorenu knjigu. Ali razgovor ne započinje sa tom temom. On joj pristupa tako što je zatražio od nje nešto: »Daj mi (vode) da pijem«. Ona je to upravo radila, uzimala je vodu. Isus je taj koji je inicirao razgovor u ovom slučaju.

Princip 3: Probudi interesovanje (9-12. stih)

Na dva načina Isus probuđuje interesovanje Samarjanke. Prvo što radi jeste da traži od nje vodu. Na početku smo rekli da se Jevreji i Samarjani nisu podnosili. Jevreji su poredili Samarjane sa psima, stoga bilo im je ispod časti čak i da im se obrate, a koliko većma

da dele posuđe. Ova žena je sa pravom zatečena i iznenađena ovom situacijom. »Kako ti, Jevrejini budući, tražiš od mene vode da pijesh?« Ovo izgleda kao savršena situacija da damo odgovor »Znaš, ja sam Adventista, i tako treba da postupam.« Ali ipak, Isus nije odgovorio tako. Isus je zainteresovao ovu ženu, i ona postavlja pitanje, ali ne dobija direktan odgovor, već dobija još jednu informaciju. Isus odgovara »Da ti znaš dar Božiji, i ko je taj koji ti govori: »daj mi da pijem«, ti bi tražila od njega, i on bi ti dao živu vodu«. Kakva rečenica! Skoro da je rekao da je Mesija, ali ipak, samo je još više privukao pažnju žene. Nije uvek prikladno da razgovor započinjemo objavom činjenice da smo Božja deca. Treba još pripremiti tu osobu, još nešto treba da čuje pre toga. Isus upravo tako postupa. Treba imati strpljenje sa ljudima! Koliko puta naš razgovor o Bogu sa drugima može propasti samo zbog predrasuda! Zato ona postaje blago ironična. O tome čitamo u 11. stihu: »Reče Mu žena: Gospode! Ni zahvatiti nemaš čim, a studenac je dubok; odakle ćeš dakle uzeti vodu živu?«

Princip 4: Baci »prvu loptu«(13-14. stih)

Isus je strpljiv. Tako i mi treba da budemo strpljivi. Iako je reakcija nekih ljudi možda negativna, budimo strpljivi. Imajmo na umu da ta osoba ima predrasude prema verskim zajednicama, a možda i negativno iskustvo. Možete ih pitati u vezi toga ili samo nastaviti ono što ste počeli da pričate. Iz Isusovog primera vidimo da je on nastavio sa temom koju je započeo. On kaže u 13. i 14. stihu: »Svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti, a koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni.« Isus produbljuje svoju temu. On zna da žena ima predrasude prema Jevrejima i uopšte prema ljudima koji su joj se stalno rugali, i želi da joj kaže nešto što nikada nije čula. Prilagodimo se situaciji. Ne citirajmo fraze i dobro poznate rečenice u našim razgovorima. Dodirujemo ljude i oduševimo ih novim informacijama, koje nisu još čuli, a koje su dragocene za njihov život.

Princip 5: Nemoj da odeš predaleko (15-16. stih)

Ali ova žena jednostavno ne želi da prihvati Isusovu nauku. I dalje je sumnjičava. U 15. stihu ona kao da prihvata ono što Isus govori

rečima: »Gospode! Daj mi te vode...«. Kao da je shvatila šta joj Isus poručuje i želi da to pruhvati. Ali ipak, njena rečenica se nastavlja: »da ne žednim niti da dolazim ovamo na vodu«. Tu je u pitanju ponovo samo lična korist, i ona ne shvata duhovnu poruku koju joj Isus iznosi, već i dalje misli na običnu vodu ironično obraćajući se Isusu. Iz Isusovog odgovora proizilazi podnaslov ovog odseka »nemoj da odeš predaleko«. Zašto je ova žena želela da ne žedni i da nikada ne dolazi na taj studenac? Trudila se da izbegne osuđivačke poglede ljudi, zato je baš u podne došla na studenac kako se ne bi sreła sa svojim susedima i pokrenula novu lavinu priča o njoj. A Isus je sve znao. Znao je da je ona imala pet muževa i da joj onaj sa kojim je trenutno živela nije bio muž. Zato On kaže u 15 stihu: »Idi zovni muža svog, i dođi ovamo«.

Princip 6: Nemoj da osuđuješ (17-18. stih)

Iako Isus upućuje ženi direktan zahtev, koji nikako ne prija njenim ušima, Isus zna dokle može da ide. On se ne pridružuje kritikama drugih i ne napada je zbog toga kakva ona jeste, već želi da ona sama shvati u kakvom se stanju nalazi. Mnogo puta mi možemo doći u iskušenje da kažemo drugima šta nije dobro i u čemu greše. Međutim, postoji mogućnost, da kao i ova žena, i drugi znaju u kakvom se stanju nalaze, i nije im potrebna dodatna kritika, jer nakon toga, oni se jednostavno isključuju i ne žele ništa više da čuju od vas. Nekada je potrebno da navedete ljude da sami uvide da čine pogrešne stvari u životu - pogrešne stvari poput preljube, alkoholizma, cigara, droga i raznih drugih zavisnosti. Kada budu shvatili, biće spremni da priznaju. To čini i Samarjanka. Ona kaže: »Nemam muža«. I tada nastupa ovaj bitan princip: nemoj da osuđuješ! Osuđivanje ima moć da otera osobu, posebno ako je ona mlada. Ako neko od mladih odluči da prizna da ima problem sa nekim porokom, nemojte ga kritikovati. To ne znači da time opravdavate ono što čini i ohrabrujete ga na dalje grešenje. To znači da treba da budete spremni da pohvalite njegovu iskrenost i sada već temeljno možete da kažete negativne posledice tog poroka. Upravo to Isus čini u 17. i 18. stihu: »Dobro si kazala: Nemam muža; Jer si pet muževa imala, i sad koga imaš nije ti muž; to si pravo kazala.«

Princip 7: Drži se glavne teme (19-24. stih)

Žena samarjanka konačno shvata da razgovara sa posebnom osobom, sa drugačijim Jevrejinom. Zanimljivo je da se u našem prevodu samarjanka tri puta obraća Isusu rečima »Gospode« (11. 15. 19. stih). U Grčkom prevodu takođe na sva tri mesta postoji reč *kyrios* koja se zaista odnosi na reč »Gospod«. Ali u sekularnom Grčkom, ova reč je imala šire značenje. Ista ova reč *kyrios* može da označava obraćanje određenoj osobi sa »gospodine«. I Samarjanka kada je prva dva puta skeptična, ona mu se obraća sa »gospodine«, ali ova puta je osvedočena i ubeđena da to nije poseban čovek. 19. stih: »Reče Mu žena: Gospode! Vidim da si ti prorok«. Ljudi će možda na kraju shvatiti da naš govor ima veće značenje nego bilo koji drugi. A ako to shvate, budite spremni na svakakva pitanja. To mogu biti pitanja sa kojima se oni bore čitavog života. Sada je prilika da ih osvedočite. Isusov odgovor je više nego direktan kada ga Samarjanka pita gde treba da se moli. To je pitanje koje ne interesuje samo nju, već čitavu samarjansku naciju. Isus treba da bude iskren sa njom! Ali pre toga, on joj kaže da će doći vreme kada se neće moliti ni na brdu, ni u Jerusalimu. Onda joj odgovara da je spasenje kod Jevreja i da Samarjani ne znaju čemu se mole. Nekada direktan odgovor može da povredi osobu, ali ako je stekla dovoljno poverenja u vas, neće nastaviti raspravu. Čak i da postoji šansa da se nastavi rasprava, vratite se na temu sa kojom ste počeli razgovor. Asocirajte osobu na duhovno razmišljanje. Isus to radi rečima: »Ali ide vreme, i već je nastalo, kad će se pravi bogomoljci moliti Ocu duhom i istinom, jer Otac hoće takve bogomoljce. Bog je Duh; i koji Mu se mole, duhom i istinom treba da se mole.«

Princip 8: Direktno se suoči sa osobom

Ova žena je shvatila duhovnu poruku. Ona počinje da se priseća stvari koje je slušala od detinjstva. I ona kaže: »Reče Mu žena: Znam da će doći Mesija koji se zove Hristos, kad On dođe kazaće nam sve.« Možda su ljudi oko nas čuli za Adventiste, možda samo žele da znaju koja religija je prava. Ako u razgovoru sa određenom osobom dođete do ove teme, a prošli ste sve ovo od ranije, budite spremni da kažete ko ste, i budite spremni da kažete da je Adventistička crkva

hrišćanska, i da ona propoveda večno jevanđelje. Isus je direktan, jer kada se vrata otvore, ljude treba da vodimo pravo do istine.

Kada razgovaraš sa ljudima

- + Započni razgovor o nekoj temi.
- + Kaži nešto o sebi, zatim postavi prigodno pitanje.
- + Pohvali i utvrdi ono što ljudi kažu.
- + Ispričaj nešto o svojim duhovnim stavovima.

Ako osećaš da te Duh vodi

- + Upitaj ih o njihovim duhovnim stavovima.
- + Sačekaj njihovu reakciju.
- + Ako oduševljeno odgovore sa da:
- + Nastavi sa prijateljskim razgovorom.
- + Daj im evanđeoski traktat.
- + Dogovori se o ponovnom susretu.

Elvis Niculović, student teologije

2. Propoved, 06. februar 2010.

PEKAR ILI DOSTAVLJAČ?

PROČITATI: Jovan 6,35. 41-51.

Zašto je Isus za sebe rekao da je hleb života? Kakav je značaj reči hleb?

Ako imate novac, možete da putujete u bilo koju zemlju sveta, ali nećete naći ni jednu zemlju u svetu u kojoj ljudi ne poznaju ideju o hlebu. U svakoj zemlji na ovom svetu ima hleba, zar ne? Idite u bilo koji restoran, i između ostalog, staviće i hleb pred vas. Hleb je veoma prisutan, to je činjenica.

Može neko da bude jako siromašan, ali hleba će uvek imati. Može neko da bude veoma bogat, ali isto tako neće biti bez hleba. Hleb

nije karakteristična hrana samo jednog kraja, niti je hleb nacionalni specijalitet da ga jede samo jedan narod. Nijedna zemlja ne može da tvrdi za sebe da je ona ekskluzivna u proizvodnji hleba.

Istina je da hleb može da bude u obliku tortilje kao u Meksiku, ili tanak i dugačak kao francuski hleb, ili kifla. Svaki narod ima neku svoju formu, ali je u osnovi uvek hleb. Isus je uzeo ilustracije sa hlebom upravo zbog činjenice da hleb ne poznaje granicu. Isus nije ograničen granicama. Nijedna zemlja ne polaže ekkluzivno pravo na Isusa - Isus nije samo njihov. Možda su neki adventisti u iskušenju da pomisle da je Isus samo njihov. Ali, Isus je rekao da je On hleb, i to znači da ne poznaje granice. Nijedan narod ne može imati monopol nad Isusom. On je svuda prisutan u isto vreme, univerzalan i na raspolaganju svima.

Jedna od osnovnih karakteristika hleba jeste da se on jede svakodnevno. Hleb nije sezonska pojava. Rađanje voća je ograničeno na određen period godine. Naročito u siromašnijim krajevima, odakle smo i mi, voće poput trešnje ili lubenica dolazi u određenim mesecima, i kada prođe njihovo vreme, onda moramo da čekamo godinu dana dok se ponovo ne pojave. Ali hleb nije sezonska hrana. Neka pića se piju samo na određenim praznicima. Ali to nije slučaj sa hlebom, i isto tako to nije slučaj sa Isusom. On bi trebalo da bude prisutan na duhovnom stolu pred nama svakog dana. Isus kao hleb ne treba da se servira samo u subotu, i to pre podne, jednom sedmično. On je naša svakodnevna hrana. Mi treba da omogućimo Hristu da hrani naše srce ne samo u određenim momentima, već svakodnevno.

Hleb se servira u raznim formama. Tostira se, nešto se na njega stavlja, može da bude pripremljen u obliku sendviča, pogačica, kifli, itd. Hleb može da ispuni mnoge potrebe. On je sinonim za hranu. U krajevima iz kojih potičem, hleb je veoma širok pojam. Zamislite staru domaćicu koja je pripremila ručak, okupila decu, sinovi su došli sa njive, i onda ona kaže: »Hajde da jedemo hleba.« Ona ne misli da ćemo jesti samo suvi hleb, nego misli na obrok, jelo - na hranjenje našeg tela kao ispunjavanje potrebe.

Hleb se pojavljuje i u molitvi »Oče naš«: »Hleb naš potrebni daj nam danas«. U ovoj izjavi Isus nije mislio da sve što mi unosimo u naše telo, nego na sve što dobijamo sa neba. Ovo je jedina od sedam

molbi u molitvi »Oče naš« u kojem se spominje telesna potreba, ostalih šest su duhovne prirode.

Kao što smo do sada videli, u biblijskoj terminologiji hleb ima široko značenje, i Isus je iskoristio ovu svakodnevnu metaforu da otkrije nešto o sebi. Hteo je da ukaže na činjenicu da je On taj koji je u stanju da ispuni naše istinske potrebe. On nam nudi istinsku hranu, On jeste sama hrana koja je pristupačna svakom čoveku: kako za one koji su usamljeni, ali i za one koji su u centru pažnje. Isus je u stanju da ponudi hranu svakome koji je fizički bolestan, kao i onima koji se bore sa unutrašnjim ili emocionalnim problemima. Koliko Ga iskreno želiš? Da li Ga vidiš svojim duhovnim očima? Ako je vaš vid jasan i bistar, On može da vas unapredi. Ako vam je vid zamagljen, On želi da vam pruži pomoć. Isus može da ispuni upravo tvoju potrebu!

Isus je sebe uporedio sa hlebom i zbog procesa kojim se hleb dobija. Kako se dobija hleb? Prvo u njivi izraste pšenica, onda se oformi zrno i sazri, zatim dolazi vreme žetve, pa se ovrši, samelje i dobija se brašno. Ali to još uvek nije hleb. U sledećoj fazi dolazi do pečenja na vatri. Testo prolazi kroz vatru, i nastaje hleb. Ali posao još nije govov! Tek sada sledi najvažnija faza, a to je distribucija hleba na prodajna mesta, zatim dolazi u kuću, na svaki sto. Potrebno je da se hleb raznese, da dođe do potrošača zbog kojih je i napravljen!

Hleb postaje kroz određeni proces hlebom! Ako nemamo pšenicu kao biljku, nemamo zrno. Ako nemamo mlevenje, nemamo brašno. Ako nemamo pečenje, nema ni proizvoda. Ako se izostavi distribucija, proces nije završen. Svaki korak je bitan u procesu.

Usredsredimo svoj pogled sada na Isusa. U njegovom životu možemo zapaziti čitav ovaj proces kako bi postao naš duhovni hleb. Prvo je On iznikao na ovoj zemlji kao stabljika. Šta kaže prorok Isaija? »Izniče pred Njim kao šibljika«, kao stabljika (Isaija 53.2; 11.1). Isus je prvo na ovoj Zemlji rastao kao obična stabljika, kao obična biljka pšenice. Kada je ovaj izdanak izbio iz zemlje, kako je izgledao? Dečak, među hiljadama dečaka, bez velike razlike u odnosu na drugu decu dok je bio na ulici ili u kući. Da si ugledao tog dečaka na ulici ne bi automatski mogao da zaključiš da je reč o Božjem Sinu. Trebalo je vreme da bi se zaključilo da je reč o Sinu Božjem. Možda bi zapazio da je On bio ljubazan, poslušan, predusretljiv, ali Sin Božji

na Zemlji? Dakle, On je bio dečak, iznikao je kao šibljika, kao stabljika pšenice u žitnom polju.

A onda bi pšenica bila požnjivena. Kao kad se vrši pšenica, bio je bacan s jedne na drugu stranu i prevrtan. Isaija kaže: »Ali On bi... izbijen... (Isaija 53,5)«. Zar nije slika vršidbe, udaranja budućeg hleba? Da Isus nije bio izudaran, izbijen i izvršen, ne bi mogao da bude naš hleb. Ali On bi izbijen za naša bezakonja da bi postao naš hleb.

Na kraju, posle svega toga, kao hleb je prošao kroz vatru. U Getsimani i na krstu na Golgoti bio je u vatri gneva. Isaija kaže: »I Gospod pusti na nj bezakonja sviju nas (Isaija 53,6)«. Isusova žrtva je bila »ispečena« na Golgoti, da bi mogli da shvatimo ono što je rekao: »Ja sam hleb života (Jovan 6,48)«.

Kao što smo mogli da zapazimo, Isus je u svom životu iskusio svaku fazu procesa pravljenja hleba: rast, žetvu, vršidbu, mlevenje i pečenje. I kao što je svaka faza neophodna da bi se napravio hleb, svaka faza je bila neophodna i da bi Hristos postao hleb života. Čitamo u jevanđelju po Luki 24,26 vrlo zanimljive reči: »Nije li to trebalo da Hristos pretrpi i da uđe u slavu svoju.« Sve ove faze Hristos je morao da prođe da bi postao naš hleb, hleb koji donosi život.

Spomenimo još jednu fazu koja je neophodno vezana za hlebom. Reč je o fazi raznošenja. Kad gledam ceo proces raznošenja hleba, znate gde sebe vidim? Ne vidim sebe u rastu biljke, ni u žetvi, ni u vršidbi, ni u njegovom pečenju. Svoju ulogu vidim u raznošenju! Ja treba da budem dostavljač!

Kao dečak, slušao sam pesmu o raznosaičima mleka. U rano jutro raznosaiči mleka su krenuli i pred svaku kuću ostavili flašu mleka. Zatim smo mi to uzeli i popili. Isus je taj hleb života, a koja je naša uloga? Da budemo raznosaiči hleba života!

Ponekad našu ulogu ne vidimo jasno. Ponekad pomišljamo da smo mi oni koji prave hleb, da smo mi oni koji treba da ljudima daju duhovnu hranu. To je pogrešno razmišljanje. Ako smo mi oni koji prave hleb i hrane ljude, onda se bojim da ljudi nikad neće biti duhovno siti. Isus je hleb života. On nije rekao: »Vi ste oni koji ste hleb života«. Pogrešno je kazati: »Dođi da ti ja kažem šta je istina. Ja imam istinu, a ti treba da je naučiš od mene. Neko poseduje 50% istine, neko drugi 90%, a adventisti imaju hleb života.« Ne! Uloga

čovaka nije da bude hleb života, već da je raznese, da je podeli sa drugima.

Bog je uradio dva velika čuda. Prvo kada je uzeo drvodelju iz malog sela u Palestini, i u njega »umotao« hleb života. To je veliko čudo koje je Bog uradio: Isus je postao hleb života. Drugo veliko čudo koje je Bog uradio je to to, što je upravo tebi i meni dao ključ od kamiona za dostavljanje. Da li smo istinski svesni svoje uloge i da li je prihvatamo ili želimo da budemo nešto drugo? Bog je u svog Sina stavio hleb života, On je hleb! Ti nisi nikakav dodatak ovom hlebu! **Mi nismo čak ni onaj susam koji se posipa po hlebu da bi bio ukusniji.** Isus koji je hleb života je dovoljno ukusan. Ti samo treba da ga nosiš i da ga staviš ljudima u ruke. Tvoja uloga je raznošenje hleba. Bojim se da smo mi sve drugo samo ne ono što treba da budemo. Mi radimo sve drugo, samo nismo raznosaci hleba.

Obratimo pažnju na sledeću parabolu: »Jedan prosjak je stao pred mene i rekao: »Želim da kupim veknu hleba.« »Kako si ti pametan«, odgovorio sam mu. »Došao si na pravo mesto. Hleb ti je zaista potreban.« Odmah sam skinuo priručnik sa police i počeo da mu govorim šta sve znam o hlebu. Govorio sam mu o brašnu, o pšenici, o ječmu. Impresionirao sam njega a čak i sebe, dok sam mu objašnjavao svoje recepte. Kad sam ga pogledao, iznenadio sam se da se uopšte nije nasmešio.

»Ja sam došao samo da kupim veknu hleba«, rekao mi je. »Kako si ti mudar čovek«, pohvalio sam njegovu odluku. »Hajde zamnom, i pokazaću ti našu pekaru. Vodio sam ga kroz duge hale, zaustavljao se kod svakog važnog mesta, i tamo gde se pripremao kvasac, i kod peći za pečenje testa. »Znaš, niko u gradu nema ovakvu dobru pekaru i ovakvu opremu. Mi imamo hleb za svaku priliku. A ovo je najbolje što imamo: ovo je prostorija za inspiraciju.« Znam da je ovaj prosjak koji je tražio hleb morao da bude impresioniran kad je ugledao prekrasnu salu sa zamagljenim staklima u boji. Ali prosjak je ćutao. Razumeo sam njegovo ćutanje. To je bila sala za inspiraciju. S mojom rukom preko njegovog ramena, tiho i dostojanstveno sam mu kazao: »I mene oduševljava ova prostorija.«

Pošao sam na podijum i zauzeo svoje omiljeno mesto iza govornice: »Ljudi prelaze kilometre da bi došli ovde da me čuju. Jednom

sedmično okupim moje radnike i čitam im recepte iz priručnika.« U tom trenutku prosjak je seo u prvi red. Znao sam šta hoće. Pitao sam ga: »Da li bi hteo da me čuješ kako govorim? Želiš li da čuješ moju propoved o hlebu života?« »Ne«, rekao je čovek. »Hteo bih samo malo hleba.« »Kako si ti mudar«, rekao sam mu i odveo do izlaznih vrata pekare kazajući: »Pogledaj preko puta, pogleda i ovu susednu ulicu. Videćeš tamo razne pekare, ali jedno zapamti: kod njih nećeš naći pravi hleb. Znam jednog pekara koji dodaje dve kašike soli umesto jedne. Drugi pekar zagreva pećnicu tri stepena više nego ja. Možda oni zovu hlebom to što proizvode, ali to nije hleb po pravom receptu.« Prosjak se okrenuo i počeo je da odlazi. »Zar nećeš hleba?«, pitao sam ga. Stao je, pogledao u mene i rekao: »Mislim da sam izgubio apetit.« Zavrtao sam glavom dok sam se vraćao u svoju kancelariju, i rekao sebi: »Kakva sramota. Izgleda da svet uopšte više ne želi pravi hleb!«

Pouke is ove parabole su jasne i stvarne. Da li razumemo svoju ulogu? Da li vidimo sebe kao raznosace hleba ili pekare? Bog nam je dao ključ kamiona u koji treba da stavljamo hleb i da ga raznosimo.

Nedavno mi je prišao jedan čovek i rekao: »Znaš, počeli smo da delimo knjigu *Velika Borba*. Jedna osoba koja je čitala ovu knjigu traži da neko dođe da razgovara s njom o istini.« To je naš posao: da raznosimo hleb. Ne da mi hranimo ljude, ne da mi smišljamo recepte i pečemo hleb. Isus je završio taj posao, hleb života je gotov i on je na raspolaganju. Jedino što ti i ja treba da radimo je da ga raznosimo ljudima.

Kada bi se raznosaci u ovoj crkvi molili Bogu od sada pa nadalje narednih deset godina, da li mislite da bi bilo nemoguće da posle deset godina imamo dvostruko veći bude dupli broj vernika nego sad? Ja ne vidim nikakav problem, jer ako raznosimo hleb, ljudi će dobiti hleb, hraniće se njime i donosiće odluke za Hrista. Molite se za ovaj posao raznošenja hleba i konačno, raznosite Ga!

U časopisu »Ministry« opisano je iskustvo čoveka koji je dobio hleb. Jedan raznosac mu je dao hleb na čudan način. Nije upalio svoj auto, niti je držao propoved, nije zvonio na vratima da ponudi knjigu *Velika Borba*, nego je evanđelista Karter držao predavanja u Rusiji

koja su bila prenošena na televiziji. I ovaj čovek je dobio hleb života. Evo teksta:

»Mного godina Vladimir Samorotkin je bio generalni sekretar Komunističke partije u Nižnjinovgorodskom, u bivšem SSSR. To je bila važna industrijska provincija. U vreme Staljina nazvana je Gorki. Tu su proizvodili čuvene avione »Mig«, nuklearne podmornice i automobile »Volga«. Gorki je bio toliko važan industrijski centar da je za strance bio proglašen zabranjenim gradom. Stranci nisu mogli da dolaze da ga vide. Vladimir Samorotkin je igrao važnu i moćnu ulogu u uspehu celog ovog kraja. On je kontrolisao živote miliona radnika koji su pokušavali svojim uspesima da prodaju marksizam celom svetu. Imao je lep apartman, i za razliku od mnogih drugih, pristup u prodavnice gde se prodavalo samo za devize. Ali ispod svog uspeha, Vladimir je bio čovek koji je bio mnogo čime opterećen. Rastao je u ateističkim uslovima i hranio se ateističkim dogmama. Ali kad je razmišljao o suštinskim stvarima u njegovom životu, onda je bio nezadovoljan. Svetski problemi kao što je glad, zatrovanost vazduha, rat, izgledali su mu veći od rešenja koja je nudila partijska propaganda.

I onda, došla je 1991. godina kada se Jeljcin suočio sa tenkovima na ulicama Moskve. Komunistizam je pao, i Samorotkin je tog trenutka dao ostavku kao generalni sekretar Komunističke partije pokrajine Gorki. Pronašao je posao i počeo da radi kao privatni biznismen, ali još uvek nije imao mir. Stara pianja nastavila su da ga proganjaju sve do jedne subote ujutro, u kasnoj 1997. godini. U svojoj dnevnoj sobi Vladimir je uključio televizor. Iznenada, video je evanđelistu Kartera koji je govorio o dokazima da je Hristos Sin Božji, i da je Hristos Božja Reč. Vladimir nije mogao da veruje to što je čuo tog subotnog jutra. Ođednom je shvatio da je to ono što je očekivao, ono što mu je trebalo celog života. Prvi put u njegovom životu, neko ga je pozvao da veruje u Boga, i to ne slepom verom, već na dokazima i činjenicama iz Biblije. Biblijska arheologija mu je dala jake argumente. Bio je spreman da nastavi istraživanje dalje. Svake sledeće subote, nastavio je da posmatra propovedi Kartera na televiziji. I konačno, bio je pozvan da ode u crkvu Adventista Sedmog Dana u Nižnjinovgorodu. Usledilo

je proučavanje Biblije, i sa svojom suprugom Valentinom prihvatio je Spasitelja i učinio zavet sa Bogom.

Pre nekoliko sedmica, bivši generalni sekretar Komunističke partije u pokrajini Gorki, zajedno sa svojom ženom zamenio je (u pozitivnom smislu) Marksa za Isusa, i prešao put od ateizma do adventizma. Sada on i njegova žena imaju mir, jer su sigurni da u kosmosu nije bilo nikavih slučajnosti, već da smo svi mi deca živoga Boga, sinovi i kćeri Božje.«

Znate li zašto je ovaj izveštaj mogao da bude zapisan? Zato što je neko obavljao posao raznošenja hleba. Jedan gladni prosjak je dobio hleb od nekoga. Pozivam vas da se molimo, i da tražimo od Gospoda da nas On učini raznosačima hleba života. Nemojmo se baviti stvarima na koje nas Bog nije pozvao. Bog je učinio dva čuda: stavio je hleb života u drvodelju iz Palestine, i poverio je nama smrtnim ljudima ključ za kamione za raznošenje hleba. Neka nas Gospod blagoslovi u obavljanju naše dužnosti.

Zoran Marcikić, propovednik iz Beograda

3. Propoved, 06. mart 2010.

PROPOVEDANJE REČIMA I DELIMA

Isus je ostavio nalog svojim učenicima da propovedaju jevanđelje svakom narodu na zemlji (Matej 28, 19-20). Verovatno je ovo zbu-nilo jedanaest učenika koji su bili siromašni, upola verni, sumnjičavi prema jednom ovako veličanstvenom nalogu: učiniti učenicima sve narode. Ovaj veliki nalog može biti uspešno obavljen samo ako se poučimo Isusovim principima uspešnog misionstva.

U ovoj propovedi razmotrićemo jedan od Isusovih principa, koji je izuzetno značajan za obavljanje našeg poslanja danas. U Bibliji čitamo da su dvojica Isusovih učenika, koji su bili na putu za Emaus, posvedočili da je Isus bio« ...silan i u delu i u reči pred Bogom i pred ljudima«. (Luka 24,19)

Kada je Isus u svom svedočenju otkrivao svog Oca oba ova segmenta su bila aktivno uključena. Od Njega možemo naučiti da kao misionari ne možemo biti na vrhu zadatka ako u našem delovanju nisu prisutna kako dela tako i reči. Ovo je jedan od velikih problema kod većine hrišćana danas jer su izgubili autentično hrišćanstvo koje je Isus ostavio kao primer. U nastavku propovedi ćemo se osvrnuti na ova dva aspekta hrišćanskog svedočenja i zapitajmo se do koje mere su oni prisutni u našem životu:

Propovedanje rečima

Možda će se neko zapitati: kako ću ja da podelim svoju veru sa drugima kada nemam potrebno teološko obrazovanje i iskustvo jednog propovednika - ne znam da se izražavam i da odmah pronađem tekst iz Biblije koji mi je potreban kako bih uspešno svedočio rečima. Interesantno je da je upravo ovakvo razmišljanje bilo iskustvo mnogih velikana u biblijskoj istoriji. Mojsije se pojavljuje sa izgovorom »Ja sam sporih usta i spor na jeziku.«(2Mojs 4,10). Godinama kasnije kada je Bog pozvao Jeremiju, on navodi isti izgovor »ja ne znam govoriti.« (Jer 1,6)

Izgleda da je nesposobnost govora uobičajeni izgovor na Božiji poziv: »Zašto ja? Gospode, zašto si izabrao baš mene? Nisam ja osoba za javni govor. Zašto kada znam mnogo ljudi koji su sposobniji za tvoje namere? Ljude koji pri govoru ne mucaju, ljude koji su diplomirani teolozi, ljude koji su učeni i poznaju psihologiju, ljude koji su prošli mnoge seminare o misionstvu...«

Ali ako posao propovedanja prepustimo samo profesionalcima onda delo nikada neće biti urađeno.

Jednog propovednika su pitali kada će posao propovedanja biti završen. Odgovorio je: »Prvo stavite sve propovednike u zatvor.« Samo kada se svi članovi crkve probude i shvate da trebaju otpočeti upotrebljavaju svoje darove u evangeliziranju sveta, tek tada će se Delo završiti. Svaki vernik treba da govori o Hristu i carstvu koje će doći i niko nije izuzet od ovog poziva. Štaviše, neki vernici su u stanju da učine više od bilo kog propovednika. Njemu se mogu otvoriti takva vrata, kakva propovedniku neće nikada, a to su njegovo radno mesto, susedstvo - i ova mesta mnogo obećavaju.

Jedan veoma poznati propovednik je uočio da je neki nevernik, koji je bio ugledan advokat, počeo dolaziti na njegova predavanja. Tako je on razvio seriju propovedi kako bi obuhvatio različita pitanja vere za koje je znao da će zanimati ovog advokata. Na kraju serije ovaj advokat je odlučio da se krsti. Propovednik je bio vrlo zadovoljan jer su njegove propovedi imale željeni efekat, te je upitao ovog čoveka koja je propoved ostavila najdublji utisak.

»Da«, rekao je advokat, vaše su mi propovedi malo pomogle, ali ono što me je stvarno dovelo Gospodu je bilo svedočanstvo jedne gospođe koja mi je jednoga dana govorila na vratima i rekla: »Gospodine nije li Isus divan? On mi je sve! Nadam se da će to postati i vama! Nisam mogao da se oslobodim ovih misli dok jednog dana nisam odlučio da i meni Isus postane sve.«

Nekoliko reči svedočanstva jedne siromašne žene imale su veći uticaj nego rečitost jednog od najslavnijih svetskih propovednika. Možemo zapaziti da je Božiji Duh najdelotvornija sila u svedočenju. Ono što Bog traži nije rečitost, učenost, lepota u izražavanju, nego spremno srce da u svakom momentu uz pomoć Njegovog Duha govori o Njemu.

Mojsije i Jeremija su bili ponizni. Ako ti smatraš da nemaš stručnu spremu da govoriš za Hrista, to je dobro jer nemaš previše mišljenje o svojim sposobnostima. Ali one koje Bog šalje one i osposobljava. Osposobio je Mojsija i Jeremiju i osposobiće i tebe da govoriš u Njegovoj sili. Tvoj zadatak je samo da mu se prepustiš i hrabro kreneš napred.

Propovedanje delima

Neko je mudro rekao: »Propovedaj uvek jevanđelje a ponekad korigiraj i reči«. Ova misao ne želi da kaže da naše reči nisu važne, već želi da naglasi značaj naših dela koja treba da prate ono što govorimo. I zaista naša dela uvek govore dok reči samo u pojedinim momentima kada za to imamo zgodnu priliku i stoga zaključujemo da su dela od presudne važnosti.

Jedan sveštenik je savetovao mladog čoveka koji je stalno citirao Pismo drugima: »Sine, ne citiraj Pismo dok ne živiš tako.« Jer naša dela će tako glasno da viču da ljudi neće moći čuti ono što govorimo.

A ako bi i čuli za Hrista od nas, a posle toga pokažemo loš primer u poslu i drugim okolnostima, mi ne dajemo dobro svedočanstvo za Gospoda, kojemu, po našoj tvrdnji služimo.

Zato je Isus bio onaj koji je bio silan u delima a ne samo u rečima i nas je pozvao na to rekavši: »Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave Oca vašega koji je na nebesima.« (Mt 5,16)

Setimo se Petrovih reči: »A vladajte se dobro među neznabošcima, da bi za ono za što vas opadaju kao zločince, videvši vaša dobra dela, hvalili Boga u dan pohoda.« (1Pt 2,12). Drugi će biti privučeni ako vide rodove Duha u našem životu: »ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, veru, krotost, uzdržanje« (Gal 5,22). To su nemi svedoci koji imaju veliku snagu u osvedočavanju prijatelja.

Džozef Eldrič, u svojoj knjizi »Pažljivo nagovaranje« iznosi jedan primer koji bismo mogli da nazovemo »kosilicom evangelizma«. Primer kaže da je novi sused gurao svoju kosilicu veoma starog tipa. S druge strane njegov sused koji je bio hrišćanin je sve to gledao. On se molio Bogu da mu pokaže kako da nađe prijatelja da bi mu propovedao i kada je video da njegov sused ima problema sa starom kosilicom, sinulo mu je. U njegovoj garaži se nalazila nova kosilica. Uzeo je kosilicu, odgurao je do svog novog suseda i insistirao da ovaj uzme kosilicu ne samo za taj dan nego kadgod bude trebao da kosi travu. Oko dva meseca kasnije začulo se kucanje i pred vratima je stajao novi sused držeći u ruci veliku porodičnu Bibliju. Pomalo nespretno čovek je pokazivao rodoslov na početku Biblije jasno pokazujući da mu biblijski tekstovi nisu baš najjasniji. Napokon je upitao: »Kako mogu biti nanovo rođen?« Na ovaj način su se otvorila vrata susedu hrišćaninu da svom novom susedu govori o Hristu.

Zašto ne bi i ti primenio ovo načelo ljubavi prema bližnjem prema svojim susedima? Izaberi pet svojih suseda sa kojima želiš da se upoznaš. Usmeri reflektor Božje ljubavi na njih. Jednog dana, dok peru auto ili sređuju garažu, navrati da bi im pomogao. Oduzi im poklon kao što je domaći hleb, voće sa tvog drveta, neku sitnicu koju si sam izradio ili cveće iz tvoje bašte. Upotrebi ovo sa namerom da se bolje upoznate. Prilikom tvoje posete, uputi im kompliment za njihovu baštu, decu, uređenje stana ili bilo šta drugo. Otkrij šta ih

zanima, koji im je hobi, prouči knjige o tome i razgovaraj sa njima. Postani im prijatelj i kada se nametne zgodna prilika reci nešto o Isusu kojeg voliš i kojemu služiš.

Ako bi se pitali gde reči imaju najmanje uticaja onda je to svakako porodica. Kao što nijedan prorok nije mio na svojoj postojbini, nijedan svedok nije prihvaćen u svojoj vlastitoj porodici. Osnovni razlog tome se krije u činjenici da nas naši najbliži dobro poznaju a svi imamo mnogo grešaka i stoga će oni omalovažiti ono što mi govorimo. Na taj način svako naše svedočenje rečima postaće samo mučenje za njih i shvaćeno kao kritika. Ovde se preporučuje tiho svedočenje a to je svedočenje delima.

Da bismo zadobili svoju porodicu jednostavno vodimo ispravan život. Pokažimo im primerom šta to znači biti ponizan, pobedimo zlo ljubavlju, zatražimo oprostaj za naše greške prema njima. Ne kritikujmo ih i uzdržimo se od verbalnog svedočenja sve dok naši najdraži ne budu to i sami zatražili. Ali pored ovih saveta nemojmo da upadnemo u zamku da im nikada ne govorimo o prijatelju kojeg smo pronašli u Isusu već za to čekajmo pravu priliku i ne stavljammo reči ispred dela.

Zaključak

Na kraju propovedi bih želeo da iznesem koliko je važno da oba ova aspekta budu zastupljena, jer jedan bez drugog ne mogu. Što znači, da su reči kao i dela važne u misionstvu.

Jedan novi hrišćanin je bio ispunjen revnošću u zadobijanju duša za Hrista tako da je sa suprugom otišao na misionisko putovanje i to u mesto gde su pre više godina živeli. Išli su od kuće do kuće posećujući svoje stare susede i govorili im o svojoj radosti u Gospodu. Kada su stigli do jedne kuće čovek je rekao supruzi: »Njima nećemo morati reći ništa o našoj veri jer su oni bili vernici svih onih godina kada smo stanovali pored njih. Štaviše, sused je bio i starešina crkve, a ipak nikada nisu govorili o svojoj veri.« Kada su bili u poseti kod svojih starih suseda, novi ga je vernik dobronamerno ukorio rekavši: »Mi smo se morali odseliti u drugo mesto da bismo čuli o ovim divnim stvarima o Isusu koje ste vi svo vreme znali kada smo živeli pored vas. Zašto nam niste rekli?«

Starešini crkve je bilo neugodno. »Mnogo puta smo vam želeli govoriti ali smo se bojali da to ne pokvari naše prijateljstvo.«

»O, ali pomisli na to«, rekao je novi vernik, grleći dugogodišnjeg suseda,« da sada možemo biti prijatelji kroz celu večnost!«

Ovi susedi su pozitivno svedočili svojim životom odnosno svojim delima ali su se bojali govoriti o Isusu. Kakva tragedija!

Isus nas je pozvao da budemo ribari ljudi. Nijedan ribar se ne zaustavlja na hranjenju riba. Nije dovoljno samo pokazati brižljivost prema ribama tako što ćemo im bacati hranu. Uz Božju pomoć, možemo upotrebiti mrežu jevanđelja da bismo ih doveli Hristu.

Ako smo samo nemi svedoci nećemo uhvatiti mnogo riba. Reči i dela moraju ići zajedno. Život nije dovoljan da govori sam za sebe. Ustvari da je naš život i savršen, nemo svedočenje ne bi bilo dovoljno. Šta bi bilo da je Isus došao na svet i jednostavno svedočio samo delima? Verujem da smo srećni što nije tako činio.

Zoran Sudarević, student teologije

II tromesečje

4. Propoved, 03. april 2010.

»ŠALJEM VAS KAO OVCE MEĐU VUKOVE«

Matej 10:16: »Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.«

Ako je Isus »Pastir dobri« (Jovan 10:11), zašto onda šalje svoje ovce, među vukove? Zašto ih namerno izlaže opasnosti potpuno nenaoružane? (Matej 10:9-10) Na ovo pitanje ćemo pokušati da odgovorimo na taj način, što ćemo analizirati misionisku propoved Isusa Hrista, koja je zapisana u Mt 10. Ovo poglavlje se deli na tri dela: prvi deo se bavi osnovnim zadatkom misionstva(5-15), drugi deo reakcijom na misionstvo (16-23), a treći deo govori o plati misionara(24-42).

I. Osnovni zadatak misionara

PROČITATI: Matej 10:5-15.

Apostoli su bili misionari, koji su obučavani i poslani da propovedaju jevanđelje svetu i učestvuju u žetvi koja je zahtevala radnike i bila izdašna (Matej 9:37). Zadatak koji je Isus dao apostolima u tom trenutku bio je kratkoročni misioniski projekat u njihovoj matičnoj zemlji dok je kasnije crkva primila misionki nalog koji se odnosio

na čitav svet, uključujući neznabožce. Taj nalog važi i danas i odnosi se na svakog vernika kojeg Gospod želi da pošalje u misioni rad za Njega. Ipak neka naređenja koja je Isus uputio učenicima, bila su ograničena na dato vreme i situaciju, dok su ostala široka i univerzalna načela.

Oni koji su poslani od strane Isusa u rad za Njega biće efikasni, ako slede principe misionstva koji su nam dati u ovom poglavlju.

Odrediti ciljnu grupu (10:5b-6)

Izneti jasnu poruku (10:7)

Iskoristiti duhovne darove (10:8)

Biti utemeljen u veri (10:9-10)

Biti dosledan u delu (10:11)

Usmeriti se onima koji su dostojni vesti (10:12-13a)

Ponuditi svima vest - nekima će biti na spasenje a nekima na sud (10:13b-15)

Zapazimo jednu zanimljivost: slediti Isusove principe ne znači uklanjati vukove sa puta, nego ići među njih sa jasnom namerom.

II. Reakcija na misionstvo

PROČITATI: Matej 10:16-23

Isus u ovim stihovima daje učenicima uvid u to šta će im se dogoditi nakon Njegove smrti i vaznesenja. Učenici su trebali da računaju na prepreke sa kojima će se suočiti i da se pripreme na njih.

Kako razumeti ovo poslanje Hristovih ovaca među vukove u odnosu na prvih petnaest stihova ovog poglavlja? Činjenica je da se nisu svi detalji Isusovih obećanja ispunili na ovom misionskom putovanju učenika. Naprimera, nigde nemamo zapisano da su učenici dizali mrtve dok je Isus bio živ (10:8). Ovaj detalj se počeo ispunjavati tek nakon pedesetnice. Takođe možemo da primetimo da su učenici bili progonjeni nakon vaskrsenja Hristovog. Neki od Isusovih saveta su važili za to vreme: »Idite k izgubljenim ovcama doma Izraeljevog«, dok su se drugi ispunili kasnije. Takođe neki od saveta su bili namenjeni za budućnost »A čuvajte se od ljudi; jer će vas oni predati sudovima, i po zbornicama svojim biće vas.« Isto tako, neki

od saveta su opšteg karaktera, provlače se kroz istoriju hrišćanstva i relevantni su i za našu situaciju.

Fokusirajmo se na tekst u Mt 10:16: »Eto, ja vas šaljem kao ovce među vukove: budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi«. Ovaj stih sadrži uputstvo hrišćanskim misionkim radnicima i ostaće relevantan do svršetka vremena. Vratimo se na pitanje sa početka: ako je Isus »Pastir dobri« (Jovan 10:11), zašto onda šalje svoje ovce među vukove? Niko ne bi poslao osobu koju voli u borbu koja bi rezultirala u propasti. Isus jeste dobri pastir i kada šalje svoje ovce, ne šalje ih u boj da nastradaju, već ih šalje sa ciljem misije širenja mira!

Filip Keler u svojoj knjizi *Pastir gleda na 23. psalam* iz perspektive dugogodišnjeg pastira analizira metaforu ovaca i pastira. On tvrdi da od svih domaćih životinja verovatno ovce najviše zavise od čoveka. Takođe smatra da su ovce dosta ograničene pameti. Često paniče, kako u bezopasnim situacijama, tako i kada su u opasnosti. U situaciji prave opasnosti ovce nemaju prirodni odbrambeni mehanizam osim tračanja u čemu, nažalost, nisu najspretnije. Poznato je da bube oko njihovih očiju i ušiju iritiraju ovcu i ona sva iziritirana i u panici, pokušava da otera bube tako što glavom udara u drva ili u kamen i na taj način sebe dovodi u opasnost ozbiljne povrede.

Ova slika ponekad podseća na te hrišćane koji sami žele da reše svoje probleme, bez Božje pomoći. Najveći neprijatelj ovaca je predator. To nije bio slučaj samo u Palestini, već i u ostalim delovima sveta. Narod u Izraelu je dobro poznavo prirodu ovce i ozbiljnost opasnosti od vukova. Zadatak pastira je bio da sačuva svoje ovce žive i zdrave koliko god je to moguće. Dolazak vuka je bila svakodnevna nepoželjna opasnost stadu. Upravo zbog toga je iznenađujuća Hristova izjava: »ja vas šaljem kao ovce među vukove.« Slanje ovaca među vukove je šokantna ideja. Međutim u prenesenom smislu ova slika nagoveštava odbacivanje i progonstvo od strane onih ljudi koji mrze Isusa i Njegovu istinu.

Isus je savršeno dobri pastir koji voli svoje ovce Božanskom ljubavlju. Intimno ih poznaje i one poznaju Njega koji je spreman da položi svoj život za njih. On sa ovom izjavom priprema svoje učenike na činjenicu da će se neizbežno suočiti sa svetom koji je pun zla,

patnje, koji je gramziv i koji mrzi Boga. Ipak u ovom kontekstu se traži od učenika da prikažu Spasitelja na najbolji mogući način i da dovedu izgubljene Njemu.

Danas se retko pozivaju hrišćani na nošenje svog krsta i obavljanje svoje misije u svetu kao ovce među vukovima. Često su popularnije teme koje su jednostavne, udobne - koje nude lak napredak na svim poljima. Međutim, da li je jednostrani prikaz jevanđelja najbolja hrana i motivacija za verništvo, pa i za one koji čine prve korake svog hrišćanskog iskustva. Isus opisuje realnu sliku i ne obećava lagodan mir u svakoj situaciji. Tvrdi da će u ovom svetu biti i patnji, prepreka i suza. Biblija opisuje put hrišćana kao uzan put koji nije lak nasuprot širokom putu. Međutim na ovom putu nas prati Božja ljubav i Njegovo brigovodstvo. Takođe se garantuje, da će sve imati svoje posledice i na kraju će ovaj put ipak biti onaj pravi.

»Budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.»

»Hristos nas ne šalje kao ovce da bi nas onemogućio za rad. On nas šalje da vukovi vide šta znači biti ovca Hristova. Ipak postoje dve opasnosti.

Prva je da vuk rastrgne ovcu, jer je put zaista opasan, što Isus ne želi.

Druga opasnost je u tome da ovca može da zaključa među vukovima može opstati samo kao vuk. Da naoštiri zube, i papke pretvori u kandže, nauči da urla i da od ovce postane vuk.« Kao što smo rekli Isus nam daje rešenje za ove opasnosti. A to nam govori i drugi deo našeg osnovnog stiha. Mudrost i bezazlenost nadomestiće one osobine koje nedostaju ovcu i na taj način ovca će preživeti i nastaviti da misionira i da svetli Hristovim karakterom.

U drevnoj nauci, zmije su simbolizirale mudrost. Negde su prikazane kao lukave, podmukle i pažljive životinje. Isus sa ovom uporedbom naglašava isključivo kvalitet mudrosti. Pavlovi saveti podsećaju takođe na Isusove reči: »Mudro živite preman onima koji su napolju, pazeći na vreme« (Kološanima 4:5). Sluge Gospodnje treba da budu mudre i oštroumne u kontaktu sa nevernim svetom koji ih okružuje. Osnovna ideja ove misli je značaj pronalaska pravih reči u pravo vreme i na pravom mestu. Kada su Fariseji pokušali da uhvate Isusa u zamku na osnovu rimskog zakona po pitanju plaćanja takse Cezaru,

On nije iskoristio ovu priliku da osramoti Cezara ili rimsku vladu, niti, zlo, izopačenost, nepravdu i bezbožnost njegovih neprijatelja. On se mudro postavio u toj situaciji odgovarajući: »Platite Cezaru, što je cezarovo, a Božje, Bogu!« (Mt 22,21). Mudrost je kvalitet koji je potreban ovcu, koja je uvek u panici i nepromišljeno reaguje u kritičnim situacijama, posebno u susretu sa neprijateljem.

Bezazlenost u sebi sadrži više od jednostavnog izbegavanja negativnog položaja i pristupa. Ono sadrži pozitivan položaj nevinosti. Božanska mudrost nema udela ni u čemu što je nečisto, prevarno, ili prljavo. Ono je uvek sjedinjeno istinom i pravednošću. Ništa neistinito, nemoralno, ne može da povisi jevanđelje ili da učini da njegovo svedočanstvo bud efektivnije. Pavle je uveren da Solunjani veruju da njegovo propovedanje i učenje jevanđelja ne dolazi nekom greškom ili putem obmane. (1Sol 2,3). Poštenje i iskrenost su praktične manifestacije potpune istine.

Da ovca ne bi bila u opasnosti da shvati da se nikako drugačije ne može opstati u svetu punom zla, nego samo kao vuk, potrebno je da bude bezazlena kao golub. Gospod nas opominje da se u propovedanju jevanđelja ne služimo nikakvim oblikom manipulacije, nepoštenja ili prevare sa ciljem zadobijanja duša za Njega. Budimo nalik Gospodu, našem velikom prvosvešteniku, svetom, bezazlenom, neokaljanom« (Jevr 7,26). Potrebno je da volimo svoje neprijatelje i da činimo dobro onima koji nas mrze (Luka 6,27). Isus je i u tome naš model, jer nije se našlo lukavstva u Njegovim ustima. Čak ni prilikom svog raspeća nije pretio, već je imao poverenje u Onoga koji sudi pravedno. (1Pet 2,23).

III. Plata misionara

PROČITATI: Matej 10:24-42

U ovoj sekciji Isus opisuje svoj položaj i položaj sveta prema njegovim ovcama (10,24-25). Kao mudre i bezazlene sluge ne treba da se bojimo ljudi (10,26-31). Bog nas poziva da imamo strahopoštovanje samo prema Njemu. Dobar Pastir obezbeđuje zaštitu koja nam je potrebna. Ako se Bog brine i o vrapcima, koliko većma će se postarati za svoje sluge! Međutim Njegove sluge traba da ga hrabro i otvoreno priznaju pred ljudima(10,31-33). To priznavanje će ponekada da

bolno rastavi ljude (10,34-39) jer vidimo da Evandjelje rastavlja ljude. Na taj način dolazi do podele između onoga što je dobro i što nije. Biće onih koji će prihvatiti Hrista, ali biće i onih koji će mu se suprotstaviti. Završni tekst Mateja 10 ukazuju na činjenicu da biti Hristov sluga znači predstavljati Hrista u svakoj situaciji, u svim okolnostima (10,40-42). Odbacivanje sluge Hrista, znači u isto vreme odbacivanje Hrista. Mi smo predstavnici Hrista kao što je to i Pavle istakao u 2Kor 5:20: »Tako smo mi poslani mesto Hrista, kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo pomirite se s Bogom.»

Budimo ovce Hristove, budimo njegova deca. Međutim od nas se očekuje mudrost i bezazlenost. Ovo je izazov našeg svedočenja. Neka nas ohrabri misao da pripadamo Caru nad carevima koji nas blagosilja u životu, a u obavljanju misije za Njega se stara o svim potrebnim izvorima da bi naš poziv bio poziv na uspeh, a ne na neuspeh.

Milan Bogdanović, student teologije

5. Propoved, 01. maj 2010.

NAĐOSMO MESIJU!

Poznati propovednik i evandelist Mudi, je rekao:»Znam samo jedan brz način dovođenja ljudi Hristu. Ako se četvoro ljudi složi da nekoga dovedu Hristu, prvi treba da ga poseti odmah posle doručka. Čovek obično ne obraća pažnju na takvu posetu. Međutim, pre ručka treba da ga poseti drugi i izrazi svoju želju da želi da ga upozna sa Hristom. Čovek će se uznemiriti. Međutim ako se pojavi i treći, čovek će i te kako biti uzbuđen. Pitaće se: Kako to da se toliko ljudi brinu za mene? I pre nego što ode na spavanje, neka dođe i četvrti, te noći sigurno neće moći da spava!«

Ako ne možemo Hristu dovesti svoje prijatelje, potražimo druge. Ako neće biti dovoljno četvorica, nađimo petoga, pa šestoga. Gospod će videti našu veru i nagradiće nas. Bićemo svedoci spasenja bližnjih. Da pogledamo kako je to bilo sa Isusovim prvim učenicima.

PROČITATI: Jovan 1,35-51

Dan kasnije posle Isusovog krštenja, Jovan je ponovo ugledao Isusa i povikao:»Gle jagnje Božje!« Pored Njega bila su dva učenika koja su čula ovo svedočstvo. Njihova srca su bila uzbuđena ovom izjavom i oni su pošli za Isusom. U njima je gorela želja da govore sa Isusom i da saznaju da li je On Mesija. Isus je znao da Ga oni prate. Srce Mu je bilo radosno što su te duše krenule za Njim. Sada ih On ispituje da li će ići za Njim, ili će se vratiti. Postavlja im pitanje: »Šta ćete?« Oni su samo jedno želeli, da budu kraj Isusovih nogu, i da slušaju Njegove reči. Za to kratko vreme nisu mogli da saznaju i prime šta su hteli, pa su pitali Isusa: »Učitelju gde stojiš« Isus ima na to odgovara: »Dođite i vidite.»

Šta su učenici uradili u tom trenutku? Jn 1,39: »I otidoše, i videše gde stajaše; i ostaše u njega onaj dan«. Oni nisu prišli kao kritičari, nisu sumnjali, nisu tražili greške u njegovom govoru. Osetili su poziv Duha Svetog kroz propovedanje Jovana Krstitelja, i u Isusu su prepoznali Mesiju. Učenje Starog Zaveta im je sada bilo obasjano svetlošću u kojoj su prepoznali učitelja.

Šta oni čine posle ovog susreta? Šta se javlja u njihovom srcu? PROČITATI: Jovan 1,40-41

Andrija je hteo drugima da prenese ovu vest. Kome je prvo otišao da kaže? Njemu je brat bio najmiliji, otišao je brzo kod njega kazao mu: »Mi nađosmo Mesiju, koje znači Hristos!«

PROČITATI: Jovan 1,42. Kada je Isus pogledao Petra, odmah je pročitao njegov karakter, biografiju njegovog života, temperament i njegovo srce puno ljubavi i saosećanja. Tada mu Isus kaže:»Ti si Simon, sin Jonin, ti ćeš se zvati Kifa, što znači Petar.»

PROČITATI: Jovan 1,45-46. Sutra dan je Isus pozvao Filipa. Kako je Filip postupio kada je saznao za Isusa? Filip je pozvao Natanaila, znao je da se on nalazio u mnoštvu, kada je on ukazao na Mesiju kao jagnje Božje. Otišao je da ga potraži. Našao ga u jednom šumarku ispod jedne smokve, gde su se oni često molili Bogu i proučavali spise i proročanstva o Mesiji. Natanailo se molio i razmišljao o onome što je govorio Jovan Krstitelj. Sada je čuo poziv od Filipa:»Za koga Mojsije i zakon pisa i proroci, nađosmo Ga! Ovo mu se učinilo kao odgovor

na molitvu, ali opet nije bio siguran, u njegovom srcu se javljala predrasuda i on uzvikuje: »Iz Nazareta, može li što dobro biti?«

Kako je Filip postupio? Da li se upustio u prepirke? On mu kaže: »Dođi i vidi.« PROČITATI: Jovan 1,47-51.

Isus je vrlo taktično postupao sa Natanailom. Poznavao ga je! On čita svaku ljudsku misao, poznaje svako ljudsko srce. Natanailo, sav srećan uzvikuje: »Kako me poznaješ?« Isus Ga ponovo uverava da on sve zna i da je on taj za koga Jovan govori.

PROČITATI: Jovan 1,48. Sada je Natanailo bio uveren da je On Sin Božji i potvrđuje rečima: »Učitelju, ti si Sin Božji, Ti si car Izrailjev!« Kako mi danas postupamo kada čujemo za Isusa? Da li se u nama budi žarka želja da i drugima objavimo tu vest?

Duh proroštva kaže: »Mnogima je potrebna pomoć hrišćana čije je srce puno ljubavi. Propali su mnogi koji su mogli biti spašeni, da su njihovi susedi, obični ljudi i žene, se lično potrudili za njih. Mnogi čekaju da im se drugi lično obrate. U samoj porodici, okolini, u mestu gde živimo, svuda postoji rad koji treba da izvršimo kao misionari za Hrista.« (Elen Vajt, Čežnja Vekova, str. 121).

Svakog dana idemo u prodavnicu, pijacu, putujemo negde, čekamo u redu, bolnici, pošti, autobuskoj stanici itd. Kako se odnosimo prema ljudima u tim trenucima? Da li smo nekim našim sagovornicima rekli kao Filip: »Mi nađosmo Mesiju!« Svi koji žele da kao Hristovo saradnici »rode rod«, moraju biti svesni sledeće dve zakonitosti koje ističe Duh proroštva:

»Zakon samopožrtvovnosti je zakon samoodržavanja.«

»Zakon sebičnosti je zakon samouništenja.«

Isus na vrlo taktičan način prilazi ljudima i postupa sa njima. Pogledajmo kako on to radi. Za njim idu Jovan i Andrija i postavljaju mu pitanje: Šta On kaže? »Dođite i vidite.« Malo posle toga kaže Filipu: »Hajde za mnom.« Zatim govori Natanailu: »Ti si pravi Izrailjac u kome nema lukavstva.«

Zar nas ljudi često ne pitaju za naše verovanje, život, za Boga? Kakvi su naši odgovori? Zašto ne bismo mi odgovorili kao Isus: »Dođite i vidite!«

Možda nekom treba da kažemo: Ti si pravi »Izrailjac« u kome nema lukavstva, tebe je Bog pozvao. Hajdemo k Njemu! On nas čeka raširenih ruku! I sa dobrodošlicom!

Često kažemo da čeznemo za Isusovim dolaskom, da bi nas što pre uzeo u svoj dom. Da li to stvarno mislimo? Da li smo spremni da izađemo pred Njega? Koliko je vremena prošlo od kada smo poslednji put nekome progovorili o Božjoj ljubavi prema čoveku? Kada smo poslednji put nekoga pozvali da sa nama dođe u crkvu?

Ilustracija

Bolesnik na samrti je pozvao propovednika da mu nešto saopšti. On se odazvao pozivu, došao je kod bolesnika i počeo da sluša priču. »Vi ste savršeno objasnili poruku za mene, ja sam odmah razumeo istinu. Veoma ste me oduševili vašim razmišljanjem.« »Drago mi je«, potvrđivao je propovednik. Bolesnik je nastavio da priča: »Nemojte se prerano oduševljivati, dok vam sve ne iznesem. Posle bogoslužjenja, vi ste se vraćali kući, zajedno sa grupom ljudi, u kojoj sam i ja bio, vi ste sasvim drugo govorili van crkve. To su bile lakomislene reči i kad sam ja to čuo, nisam više hteo da odem ni u jednu crkvu. Vi ćete biti krvi za mene, ako ja ne budem spašen!« Kako li se osećao ovaj propovednik?

Poziv

Mi uvek i na svakom mestu, svedočimo za Hrista. Naši postupci moraju uvek svedočiti u prilog našeg verovanja. Hrišćani ne treba da se pretvraju u glume. Jedan davalac krvi je rekao: »Dajem krv uvek, svakom i u svako vreme!«

Večno evanđelje je krv Isusa Hrista, koja treba da se nesebično daruje svakome. Isus u svakom trenutku može dati transfuziju duhovne krvi, i da Njegova krv odgovara svim krvnim grupama! Njegova krv je dostupna svim ljudima, bez obzira na naciju, boju kože i socijalni status. Isus je umro pođednako za sve! Zato recimo svakome, sa kim stupamo u komunikaciju: »MI NAĐOSMO MESIJU! DOĐITE I VIDITE!«

Andrijana Ćerimović, student teologije

POZVANI NA SLUŽBU BOGU I LJUDIMA

Da li ste nekada imali osećaj da se svet oko vas suviše brzo okreće? Da ste samo jedan mali nevažni i nebitni deo u svemiru? Da ste poput zrna peska u moru bića koji žive na ovoj planeti? Da li ste se ponekad osetili usamljenim i odbačenim? Ili sebi postavili pitanje: da li je nekome na ovome svetu uopšte stalo do mene? To su pitanja koja muče mnoge ljude na ovoj planeti dok tragaju za odgovorom. Da li je nekome stalo do mene? I вреди li imalo ovaj moj težak i napaćen život? Gledano očima savremenog čoveka iz perspektive današnjice, može se zaključiti da su ovakva pitanja produkt promene sistema vrednosti. Vreme i novac su prioriteti u modernom svetu, i veoma nam često ta istina služi kao paravan za naše neuspehe i nedovoljni trud u službi Bogu i ljudima oko nas. U trenucima kada se svet raspada i kada izgleda da ljudski život nema vrednosti, mi smo pozvani da svim srcem i dušom služimo Bogu i drugima.

Bio je to hladan novembarski dan. Starica koja živi na uglu je krenula uobičajenom stazom. Jutro koje je dočekala za nju nije bilo novo. Samoća i hladni zidovi, tuga koja raskida dušu. Dobro jutro, ima li koga?, pitala se. Odgovora nije bilo. U promrzlim staračkim rukama se našlo nekoliko poslednjih desetina dinara. Nevoljno je krenula do radnje po nešto hrane koja će joj možda biti i poslednja. Sa zebnjom u srcu, prolazeći kroz reku ljudi koji je u žurbi umalo nisu srušili, osećala je težak teret odbačenosti. Ljudi su i dalje prolazili i niko je nije ni primećivao. Niko nije ni zastao kada se njeno klonulo telo našlo na tlu. Zemlja se i dalje okretala, sve je teklo po uobičajenom redu. Sasvim normalna slika današnjeg sveta. Dvojica mladića, tog dana umorni od napornog učenja, krenuli su u šetnju i ugledali bespomoćnu staricu na tlu. Bez razmišljanja su pritrčali i pokušali da pomognu. Nisu mogli da je osveste. Dok je jedan držao njenu glavu na svojim kolenima i plakao nad njom, drugi je

pokušavao da zaustavi neko vozilo i potraži pomoć. Automobili su prolazili pored njega, isto kao i ljudi. Niko nije ništa primećivao. Taksista koji se zaustavio na trenutak i bacio pogled je objasnio da na žalost nema vremena da pomogne. Niko se nije zaustavio. Agonija je trajala 15 minuta. Ovi mladi ljudi su u očaju pokušavali da pomognu starici i molili su se Bogu dok su polivali vodom njeno nepomično lice. Na kraju kada je sve ukazivalo da nema izgleda da preživi, njene oči su se lagano otvorile. Bila je zbunjena, dok se nesigurno pridizala sa zemlje. Njena samoća je na trenutak bila prekinuta - nekome je ipak stalo do nje. Nije razumela šta se dešava. Zahvalila se na pomoći, pogledom potražila svoje stvari, lagano se okrenula i otišla.

Veoma je zanimljivo posmatrati ovaj novokomponovani sistem životnih vrednosti, koji je uspostavljen širom naše planete i to ne od strane Boga. Bog je stvorio čitav svet. I bilo je dobro. 1Mojs 1,26 glasi: »Da načinimo čoveka po svojem obličju, kao što smo mi... »Prvobitna zamisao je bila da čovek bude slika Božija. U šta se ta slika danas pretvorila? Šta se zapravo dogodilo sa Njegovim stvorenjima? Da li su ona danas nalik onome što je postojalo nekada? Od postanka naše planete pa sve do danas prošlo je mnogo vremena. Mnoge stvari su se promenile. Promenili smo se i mi. Božja slika se promenila. A Bog je i dalje ostao isti, nepromenljiv:

*Psalam 119,160: »Osnova je reči tvoje istina, i večan je svaki sud pravde tvoje«.

*Jeremija 31,3: »Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost«.

A kakav je čovek? Jeremija 17,9 kaže: »Srce je prevarno više svega i opako ko će ga poznati?«

I pored toga što se slika Božja promenila, i pored toga što smo odlutali sa Božjeg puta i našli se izgubljeni, u istoj Božjoj ljubavi imamo prednost da osetimo i doživimo svoj identitet Božjih stvorenja. Jako je lepo kada znamo da nas neko ceni, još lepše je kad znamo da nas voli, jer tada naš život dobija na vrednosti. Cenimo ga. A kolika je tek ljubav bića koje je spremno da umre, ili je već to učinilo za nas? Svako od nas poznaje jedno takvo biće. 1Kor 6,20 govori o tome: »Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u telesima svojim«.

Maločas je bilo reći o sistemu vrednosti. Na Božjoj lestvici tog sistema naš život zauzima prvo mesto. To je ono što nas veoma raduje i čini posebnim. To je ona divna istina koja nas podiže i daje nam snagu za novi život. To je ono što mnogi oko nas ne znaju i zbog toga žive unesrećeni smatrajući sebe nevažnim, to je ona bolna istina za njih, sakrivena od njihovih očiju zbog čega su bez nade. Zato ćemo sebe zapitati još danas da li želimo da i dalje prolazimo pored ljudi nezainteresovani za njihove potrebe i nadanja? Da li ćemo i dalje skrivati istinu i svetlost koja nam je otkrivena ne samo za sadašnji život, i život nas samih već i za spasenje mnogih? Kao što nas i Sveto Pismo uči, darova je mnogo. Trebamo stalno zahvaljivati Bogu na njima. Nalog koji je Bog dao svojim učenicima važi i danas, važi i za nas današnje učenike. Matej 10,8: »Bolesne isceljajte, gubave čistite, mrtve dižite, đavole izgonite, zabadava ste dobili, zabadava i dajte«.

Koliko mi danas dajemo? Da li je dovoljno? Kakvi su naši napori i koliko ulažemo u propovedanje? Dok gledamo kako svet oko nas polako nestaje šta činimo da pomognemo tim ožalošćenim ljudima? Rimljanima 10,17 nas uči: »Tako dakle vera biva od propovedanja, a propovedanje rečju Božjom«. Bog nas je pozvao na propovedanje jevanđelja, Svete Božje reči koja daje odgovore na mnoga pitanja i ukazuje na osnovne smernice u našem životu. Duh proroštva o tome kaže:

»Jevanđelje ne treba iznositi kao neku beživotnu teoriju, već kao živu silu koja menja život. Bog želi da oni koji primaju Njegovu milost budu svedoci njene moći« (Evangelizam, str. 16).

»Ljudi vere silom duha a ne razmetanjem treba da objave vest opomene svetu«.(Evangelizam, str. 18).

Elen Vajt nas u svojim spisima često opominje na veličinu, značaj i hitnost našeg poziva. Ona kaže da spasenje mnogih duša zavisi od marljivosti i zalaganja Božjih sledbenika. Često je opominjala svoj narod na to da će doći vreme kada se neće moći propovedati. To vreme nije samo vreme zabrane verske slobode i izražavanja veroispovesti, već je to i posebno vreme kojim idemo u susret. Nije-dan protekli dan se neće vratiti, nijedna propuštena prilika se neće ponoviti. Ono što možeš da učiniš danas možda nećeš imati prilike da ponoviš sutra. Božja poruka koju nosiš može zakasniti zbog našeg nemara.

Mnogi ljudi umiru u bolu i neznanju. Poziv jevanđelja je hitan, jer postoji još jedan događaj globalnog značaja koji nam predstoji, a to je drugi Hristov dolazak. PROČITATI: 1 Sol 4 13-18.

Kakve li utešne nade! Nema nikakve važnosti hoće li neki pravednik biti živ ili u grobu kad Hristos dođe, jer svi ćemo poći u susret Gospodu. To je blažena nada koja očekuje sve one koji će biti među vernima. Zašto taj blagoslov ne bi primili svi ljudi oko nas?

Prilikom Hristovog drugog dolaska pravedni dobijaju besmrtnost kao dar. Duh Proroštva govori o ovom iskustvu kao o odevanju besmrtnom slavom. Kakve li divne istine i ohrabrenja za sve ljude! Kako se divno Bog pobrinuo da se čovek podložan smrti može preobraziti u besmrtnost. Krvlju Isusa Hrista mi smo dobili blaženu nadu. Pavle nam kaže da telo i krv ne mogu naslediti carstva Božijega, niti raspadljivost neraspadljivosti nasleđuje.

Imamo obećanje da se zlo više nikada neće pojaviti. Duh pror. O tome kaže: »Cela vasiona će biti svedok prirode i posledica greha. A njeno potpuno uništenje koje bih da je odmah u početku bilo izvršeno uplašilo anđele i Bogu nanelo sramotu, sada će opravdati Njegovu ljubav i uzdignuti Njegovu čast pred svim bićima u svemiru. Zlo se više nikada neće pojaviti.«

Ova je istina od neprocenjive vrednosti, zato je ne smemo čuvati već je moramo podeliti sa svima, ako želimo da budemo zajedno sa Hristom na nebu prilikom Njegovog drugog dolaska. Lepo bi bilo da se mnoštvo spasenih raduje sa nama. Lepo bi bilo čuti reči svoga Spasitelja. PROČITAJ: Matej 25.21. 25.34-36.

RADOSNA VEST JE DA JE HRISTOVA SMRT NA KRSTU UKLONILA MOJE JUČERAŠNJE GREHE. JA PRIZNAJEM SVOJU GREŠNOST. VEROM PRIZNAJEM DA JE ON UMRO UMESTO MENE. KRV PROLIVENA NA GOLGOTI,HVALA BOGU BRIŠE SVAKI ISKRENO PRIZNATI GREH SVAKOG ISTINSKI OBRAĆENOG GREŠNIKA. HRISTOS JE UMRO ZA MENE. OPRAVDAO ME JE SVOJOM PRAVEDNOŠĆU .TO JE RADOSNA VEST, VEST KOJU SVAKO BIĆE NA OVOJ PLANETI I U MOM OKRUŽENJU MORA DA SAZNA.

SVAKI POJEDINAC MORA ZNATI: RADOSNA JE VEST DA HRISTOV ŽIVOT SLUŽI MOJIM POTREBAMA DANAS I SVA-

KOGA DANA. MOJ SPASITELJ JE ŽIVEO SAVRŠENIM ŽIVOTOM NA OVOJ ZEMLJI. SVOJU SILU I POBEDU ON MI DARUJE SVA-KOGA ČASA. STOGA NE TREBA DA ŽIVIM U ATMOSFERI RAZOČARENJA I PORAZA. NJEGOVA PRAVEDNOST DAJE MI RADOST I POBEDU.

Pozvani smo na službu. Služimo Bogu i drugima, pokažimo im da radost postoji, da njihov život vredi, ukažimo im na vrednost radosne vesti!

RADOSNA JE VEST DA OVAJ ŽIVOT TAKO ISPUNJEN GREHOM I ŽALOŠĆU NIJE SVE ŠTO SMO DOBILI. OVO SLABO BOLESNO TELO BIĆE JEDNOG DANA VRLO SKORO PROMENJENO U MOMENTU. U TREN OKA, RASPADLJIVO TELO ĆE SE OBUĆI U NERASPADLJIVO. POSTAĆU KAO ŠTO JE ON I BIĆU SLIČAN NJEMU U TOKU SVIH BESKRAJNIH VEKOVA VEČNOSTI. BIĆU PROSLAVLJEN. NJEGOVA URAČUNATA I DAROVANA PRAVEDNOST ĆE ZAUVEK POSTATI I MOJA PRAVEDNOST. TO JE RADOSNA VEST. ŠTAVIŠE, TO JE NAJRA-DOSNIJA VEST KOJU JE IKADA ČOVEK ČUO. TO JE NAJSLAĐA MELODIJA KOJU JE BOG DAO LJUDSKIM USNAMA. Neka ova melodija odzvanja sa naših usana dok radosno služimo našem Gos-podu.

III tromesečje

7. Propoved, 03. jul 2010.

ISTORIJA RANOG ADVENTISTIČKOG JAVNOG EVANGELIZMA

Crkva adventista sedmog dana rođena je kao evanđeoski pokret. Slično mnogim veroispovestima, njene najranije godine predstavljale su hrabar pristup da se osvoji svet sa jedinstvenim razumevanjem jevanđelja koje su pioniri otkrili. Podižući se iz pepela Mileritskog razočarenja, Adventizam sedmog dana ustao je sa željom da širi poruku o blizini Dolaska i objavljuje novu istinu o suboti svojim Mileritskim prijateljima.

Pojavljujući se iza svojih »teorija o zatvorenim vratima« i počevši da otkrivaju da adventizam mora da se proširi izvan onih koji su učestvovali u Mileritskom pokretu, Crkva adventista sedmog dana počela je svoj nagli rast kako u Severnoj Americi tako i u svojim velikim misionarskim proširenjima širom globusa.

Odmah posle svoje službene organizacije godine 1863., sa nešto više od 3,000 članova, Crkva je rasla zapanjujućom brzinom tokom sledećih nekoliko decenija. Godina 1860tih imala je godišnji rast od 7,9 posto. Stopa je naglo otišla u vis u sledećoj deceniji do najvišeg proseka u istoriji veroispovesti, dostižući 18,6 posto rasta po godini tokom 1870tih. Stopa rasta se presekla na pola tokom 1880tih,

usporavajući na 9,1 posto po godini, ali ponovo se povećala tokom 1890tih do druge najveće stope rasta u deceniji, dostižući 12,4 procenta.

Devetnaesti vek bio je vreme naglog širenja Crkve. Prema brojka- ma, Crkva je rasla od 3,000 u 1860. do 66,547 do 1900. Šta je izazvalo ovaj zapanjujući rast? Očigledno, brz razvoj je nastao kroz organi- zovanje novih crkava na sve strane i širenje adventizma širom sveta, kada je Crkva počela da shvata svoju misionarsku funkciju. Ipak, vi- talni sastojak ovog naglog širenja bila je uloga javnog evangelizma koja se odigravala od najranijih adventističkih trenutaka.

To što su nastali iz Mileritskog pokreta - sa veoma teškim na- glaskom na propovedanju u salama, crkvama, crkvenim školama i šatorima - navelo je adventiste da kopiraju metod komunikacije koji su Mileriti tako uspešno koristili. Prema tome, osnovni način na koji se širila adventistička poruka u najranijim danima bilo je kroz istu osnovnu tehniku koji su koristili Mileriti.

»U leto godine 1854. Adventisti sedmog dana su počeli da koriste velike šatore u kojima su održavali sastanke. Bila je prava retkost u to vreme videti da se šator koristi u tu namenu; zbog toga su velike mase ljudi dolazile na sastanke pod šatorima« (J. N. Loughborough, *The Church: Its Organization, Order and Discipline*, 103).

Pastora Dž. B. Stara intervjuisao je »Plejn Diler« u Vabašu u Indi- jani i postavio je pitanje zašto adventisti tako brzo rastu. On je najpre pripisao rast činjenici da su svi adventistički pastori evanđelisti, ali zapazite kako su ovi evanđelisti provodili svoje vreme.

»Pa, na prvom mestu,« odgovorio je pastor, »Mi nemamo prop- ovednike sa nameštenjem. Naše crkve se uče kako da se staraju za sebe, dok skoro svi naši propovednici rade kao evanđelisti u novim poljima. U zimu odlaze u crkve, sale ili školske kuće i okupljaju vernike. U leto koristimo šatore, podižemo ih u gradovima i selima, gde ljude podučavamo ovim doktrinama« (Intervju sa Dž. B. Starom, *Plain Dealer*, Wabash, Indiana, 5).

Zapazite da su ovi rani adventisti uglavnom širili svoju poruku kroz serije javnih predavanja, baš kao što je činjeno za vreme Mile- ritskog pokreta. Još jedan način za osvajanje ljudi bili su adventistički sastanci pod šatorima. Umesto da u osnovi budu za vernike, sastanci

pod šatorima su se u početku selili iz mesta u mesto u najranijim godinama, kako bi mogli da osvajaju ljude.

Adventisti u državi ili području skupljali su se jednom godišnje za sastanak pod šatorima. Pošto adventističke crkve nisu imale re- dovno sveštenstvo, veoma malo adventističkih crkava je imalo pra- vog propovedanja, pa su sastanci pod šatorima bili događaj koji se s nestrpljenjem iščekivao, i većina adventista u tom području dola- zila je na sastanke, podizala šator i provodila vreme u duhovnom osvežavanju. Ipak, sastanci pod šatorima nisu održavani u osnovi za vernike - oni su takođe imali visoku evanđeosku svrhu.

Tokom dana, sastanci bi se usmeravali na duhovnu pomoć za članove, ali večernji sastanci imali su oblik javne evangelizacije. Ljudi u okolini bili bi pozvani da prisustvuju sastancima pod šatorom. Tada bi se iznosile mnoge adventističke istine. Posle sastanaka pod šatorom, neko je ostavljao kako bi radio sa zainteresovanima, krstio ih i orga- nizovao crkvu. Iako sastanci pod šatorima nisu bili osnovni metod kojim se adventizam širio, bili su deo ukupnog paketa koji je sadržavao snažan naglasak na javnom evangelizmu od naših najranijih dana.

Te prve decenije su takođe otkrile i debatan pristup evangelizmu. Elen Vajt se vatreno zalagala protiv ovog pristupa, ali koristili su ga mnogi koji su na kraju otišli iz crkve, kao što je D. M. Kenrajt. Ad- ventisti su mogli da pobeđu u debati, ali gubili su duše. Ovo je na kraju postao veoma dogmatski pristup propovedanju poruke. Os- novno hrišćanstvo se pretpostavljalo a nije se naglašavalo. Umesto toga propovedali smo zakon, zakon, zakon.

Elen Vajt je reagovala na ovaj veoma legalistički pristup sa snažnim savetima da se on zabrani. Adventizam je veoma hristocentrična po- ruka i mogla je da se uništi ovim legalističkim propovedanjem.

»Kao ljudi, propovedali smo zakon sve dok se nismo osušili kao brda Gelvuje koja nisu imala ni rosu ni kišu. Moramo da propoveda- mo Hrista u zakonu i biće soka i hranljivosti u propovedanju koje će biti kao hrana izgladnelom Božjem stadu. Ne smemo da se oslonimo na svoje zasluge u svemu, već na zasluge Isusa iz Nazareta« (Ellen G. White, *The Ellen G. White 1888 Materials*, ch. 66, p. 560).

Posle probuđenja 1888. godine o opravdanju verom među adven- tistima na zasedanju Generalne konferencije u Mineapolisu, brzo se

pojavi preokret u sadržaju adventističkog javnog evangelizma. Debate su prestale i pojavio se hristocentrični pristup adventističkom evangelizmu. Umesto da samo propovedaju zakon, adventisti su sada propovedali poruku koja je Hrista stavljala u srce zakona. Preokret očigledno nije nastao univerzalno i trenutno, ali dogodio se opšti trend u sadržaju poruke ka hristocentričnosti.

Dobar primer ovog trenda je dolazak V. V. Preskota u Australiju godine 1895. On je stigao u Melburn pred kraj 1895. godine na sastanak pod šatorima u Armadejlu. Setite se, sastanci pod šatorima su bili evanđeoski. Zajedno sa Elen Vajt i drugima, počeo je da propoveda propovedi u skladu sa novim naglaskom adventista na Hristu.

»Crkveni radnici bili su zaprepašćeni interesovanjem, posebno u svetlosti široko rasprostranjenih predrasuda koje su se u zajednici razvile prema adventistima. Knjiga Urije Smita, *Misli iz Danila i Otkrivenja*, bila je naširoko deljena od strane kolportera i njegova arijevska predrasuda od prethodnom postojanju Hrista izazvala je mnoge da adventiste posmatraju kao jeretičku, sub-hrišćansku sektu koja je poricala Hristovo božanstvo. Preskot je odgovorio na kritike tako što je propovedao čvrste hrišćanske doktrine. »Njegova tema od prve do poslednje bila je uvek Hristos,« rekao je oduševljeni V. C. Vajt. »Propovedanje Isusa kao što je učinio profesor Preskot,« dodao je A. G. Danijels, »kao da je potpuno razoružalo ljude koji su prethodno imali predrasude.« Činilo je da je profesor načinio potpunu revoluciju u načinu na koji je javnost posmatrala adventiste.

»Preskot je na kraju uspeo da pretvori tradicionalnu adventističku polemiku subota-nedelja u značajnu prezentaciju jevanđelja. Nekoliko sedmica posle prezentacije doktrine o suboti, iskusni ali zadivljeni V. C. Vajt se i dalje divio. Preskot je propovedao »sa jasnoćom i silom koja prevazilazi sve što sam ikada čuo u životu...« On je težio da vidi kako »svaki« propovednik imitira Preskota u propovedanju Hrista i to raspetoga« (Valentine, Gilbert M, *The Shaping of Adventism*, compiled by Fred Bischoff).

Očigledno, ovaj novi evanđeoski naglasak je u 1890tim godinama pomogao Crkvi da povрати svoj veliki rast, osposobljavajući adventiste da povećaju stopu rasta do skoro 25 posto u poslednjoj deceniji devetnaestog veka. Devetnaesti vek se završio sa veoma snažnim

naglasnom na javnom evangelizmu koji je obuhvao pristup koji je mnogo više bio orijentisan ka blagodati i hristocentričnosti u propovedanju poruke.

Svitanje novog veka

U dvadesetom veku adventizam je procvetao na novoj misionjskoj granici; ipak, Severna Amerika je malaksala zbog velikog misionjskog napredovanja Crkve. Mlade veroispovesti su stasale. Crkve su ustanovljene u mnogim delovima Severnog američkog kontinenta i njene institucije su cvetale. Sanatorijum u Batl Kriku, pod upravom Dr Džona Harvija Keloga, postao je čuven i poštovan.

Na isti način, adventizam u Severnoj Americi gubio je svoj osećaj za misionjski rad. Evangelizam u drugim zemljama je bio u redu, ali u domovini počeli su da smatraju da treba da usmere svoj trud na osvajanje svoje sopstvene dece nego na posezanje ka neobraćenima sa očitim evanđeoskim događajima. Javni sastanci i evangelizacije počeli su da opadaju. Fokus Crkve je počeo da se menja sa misionstva na negu.

Tokom devetnaestog veka adventistička crkva je postojala bez stalnih pastora. Služba se sastojala od organizovanja crkava i evangelizma. Lokalne crkve postojale su same za sebe, bez mnogo pastoralne brige. Crkva je sebe posmatrala više kao misionjsku agenciju nego kao staratelja spasenih. Ipak, kada je osvanuo novi vek, počeli su da se čuju povici iz crkve da se postave pastori nad stadom, kao što čine druge veroispovesti.

Kao rezultat, u prvih dvadeset godina dvadesetog veka adventisti su počeli da postavljaju pastore u najvećim crkvama. Sa povlačenjem pastora iz misije na odgovornosti negovanja, naglo je opala stopa rasta u Severnoj Americi. Evangelizam je postao sporedna stvar - više nije bio glavna aktivnost lokalnih crkava ili veroispovesti kao celine. Do 1920. godine, lokalizovani pastori počeli su da se postavljaju ne samo u najvećim crkvama, već i u manjim, kako su se stvarali pastoralni okruzi. Misionjski pokret adventizma u Severnoj Americi je prestao.

Još jedan faktor je izazvao odvajanje od evangelizma u ranom dvadesetom veku, a to je bila preokupacija crkve svojim institucijama, posebno Sanatorijem u Batl Kriku. Najbolji i najpametniji

ljudi u adventizmu bili su apsorbovani u ovu ogromnu instituciju, i propovedničkim redovima su nedostajali najpametniji mladi ljudi. Pošto se toliko novca, talenata i vremena izlivalo u institucije, malo truda je ostalo za evangelizam.

Dolazak Elen Vajt

Tokom poslednje decenije devetnaestog veka Elen Vajt je živila u Australiji i radila ka izgrađivanju snažnog temelja za Crkvu na tom kontinentu. Godine 1900. vratila se u Ameriku. Pred njenim očima, Crkva se radikalno promenila tokom njenog desetogodišnjeg odsustva. Nestajao je misioniski stav uma i crkva kao da se smirivala u negovanju obraćenih.

Pored toga, Elen Vajt se veoma zabrinula za rastuću koncentraciju moći u Batl Kriku. Posle svog povratka počela je da gura u dva pravca. Najpre je to bila reorganizacija crkve kako bi se decentralizovala vlast, što je postignuto 1901. godine kroz reorganizaciju koja je stvorila unijske oblasti. Drugi pravac je bio poziv da se Adventistička crkva ponovo probudi kao misioniski pokret.

Adventizam je u osnovi bio seoski pokret. Gradovi su se smatrali zlima i adventisti su ohrabrivani da beže od njih. Kako se Amerika širila prema zapadu, adventizam se širio sa njom, organizujući crkve u novim naseljima. Glavni instrument bili su sastanci pod šatorima, ali oni nisu dobro funkcionisali u veoma velikim gradovima, i zato su veliki gradovi bili zanemareni. Ipak, Amerika je u to vreme uglavnom bila seoska nacija, a samo oko 20 posto ljudi živelo je u urbanim sredinama. Dvadeseti vek će sve to promeniti. Do kraja veka, 80 posto stanovnika živeće u urbanim sredinama, a samo 20 posto u seoskim.

Zanimljivo, proročko vođstvo Elen Vajt pokušalo je da pokrene crkvu da urbanu službu jer je urbanizacija počela u ranom delu dvadesetog veka. Nije ona naglašavala samo evangelizam, već urbani javni evangelizam. Postala je vitalno zabrinuta da crkva dopre do velikih masa koje su počele da se sele u gradska područja koja su se razvijala.

Rani dvadeseti vek doneo je smrt impresivne službe Dvajta Mudija i početak veselog evangelizma Bilija Sandeja. Popularne javne evangelizacije usmeravale su se na »ličnosti« koja su okupljale velika mnoštva. Ovo je bila anatema za većinu adventista, koji nisu želeli da

se evangelizam usmeri na ličnosti. Prema tome, oklevali su da dozvole popularnim govornicima da se presele u velike gradove gde bi mogli da okupe velike mase ljudi. Plašili su se da ako stvore takve ličnosti a te vođe zatim napuste crkvu, to bi naškodilo sposobnosti poruke.

Takvo oklevanje je bilo razumljivo, ali ljudi se nisu osvajali i to je bilo mnogo gore nego da nekolicina napusti crkvu zbog neke ličnosti. Ovo je jasno pokazano u službi I. I. Franka, koji je održavao sastanke u Njujorku i privlačio veliko mnoštvo u to vreme - do 1,000 ljudi - sa značajnim brojem obraćenja. Kada je postao popularan, počeo je da promovise sebe, i konačno je napustio veroispovest i počeo je da se bori protiv nje. (Weeks, Howard B. *Adventist Evangelism in the Twentieth Century*, p.18). Njegov otpad samo je potvrdio sumnjičavost adventista da treba da ostavimo gradove na miru i izbegavamo stvaranje ovih »kulturnih ličnosti.«

Još jedan obećavajući gradski evanđelista na početku dvadesetog veka bio je Vilijem Vord Simpson, koji je propovedao na Zapadnoj Obali. I on je privlačio velike mase do 2,000 ljudi, sa mnogo obraćenja. On je bio inovator u vizuelnim pomoćnim sredstvima na javnim evangelizacijama, načinio je trodimenzionalne slike zveri iz Danila i Otkrivenja (Weeks, p. 19). On je bio odan i veran veroispovesti i mnogo je obećavao u pokretanju Crkve ka urbanom evangelizmu. Ipak, on se razboleo i umro 1907. godine u svojoj 35. godini života. Ovo je zaustavilo adventističke nade za gradski evanđeoski pokret.

Kao rezultat toga, stopa rasta Crkve širom sveta spala je na 3,6 posto tokom decenije - što je najniži decenijski rast u istoriji adventističke crkve. U Severnoj Americi procenat je spao na 1 posto po godini. Nije to bilo zato što je američki kontinent iznenada postao neplodan. Bilo je to vreme vrhunca evangelističkog javnog evangelizma, sa Bilijem Sandejem, kitnjastim igračem bezbola koji se pretvorio u propovednika, propovedajući kao da još uvek igra za svoju ekipu. Pored toga, imali ste druge popularne evanđeliste kao što su bili Tori i Čepmen. Adventisti su mogli da budu uspešni u to vreme, ali pošto su izgubili smisao o misiji i hitnosti svog zadatka, oni su bili preokupirani širenjem organizacije a ne misijom.

Elen Vajt je upućivala mnoge pozive tokom ove decenije da crkva ponovo postane evanđeoski pokret. Ipak, braća su odgovala samo

obećanjima, ali nikada delima. Do trenutka zasedanja Generalne Konferencije 1909. godine, energija je usmeravana samo na širenje organizacije kao reakcija na reorganizaciju iz 1901. godine. Spajser je zabeležio da je crkva u prethodnim godinama poslala 328 misionara u strane zemlje. Sva proširenja događala su se preko mora - a ne u Severnoj Americi. Danijels, predsednik Generalne Konferencije, izvestio je da je više od 500 ljudi uzeto sa polja i stavljeno u administraciju nakon 1901. godine. Ovo je bio njegov dokaz proširenja - ukljanjanje ljudi s polja i njihovo postavljanje u administraciju. Još je više ironično kada pomislimo da se u to vreme čitav propovednički kadar sastojao od 1,200 ljudi - a sada je pola od njih stavljeno u administraciju. (Weeks, p. 27, 28).

Elen Vajt je bila zgađena. Ovo je bila poslednja Generalna konferencija na kojoj će fizički prisustvovati. Devet godina je vršila pritisak za gradski evangelizam i ništa se nije dogodilo. Sve o čemu su mogli da razgovaraju bilo je proširenje organizacije, a poljima su nedostajali kvalifikovani evanđeoski govornici. Božji prorok je stupio na scenu pozivajući na akciju u gradovima. Sve što je Konferencija mogla da smisli bili su neki mali planovi da počne da se deli literatura u gradovima.

Elen Vajt nije bila zainteresovana za obećanja ili male planove. Ona se hrabro suočila sa delegatima na zasedanju i iznela potrebu da nešto urade. Konačno, pozvala je V. V. Preskota po imenu i uputila ga da napusti svoj položaj urednika Rivjua i preseli se u Njujork i počne da se bavi javnim evangelizmom. Vođe su bile donekle uznemirene, ali zasedanje se završilo ozbiljnim posvećenjem da se nešto uradi povodom evangelizma u gradovima. Da bi dramatisovala svoju brigu, Elen Vajt je posle zasedanja načinila turneju posećujući nekoliko istočnih gradova, održavajući sama evanđeoske sastanke u 81. godini života (Weeks, p. 32).

Neki od njenih najsnažnijih poziva za gradski evangelizam izgovorene su u sred borbe na zasedanju Generalne konferencije 1909. godine. Evo nekoliko odlomaka:

»Radi sprovođenja poslova u raznim centrima našeg dela, moramo da se trudimo, koliko god je moguće, da pronađemo posvećene ljude koji su školovani u poslovnim redovima. Moramo da se čuvamo

da ove uticajne ljude ne vežemo u centrima kada bi oni mogli da učine mnogo važnije delo na propovedaonicama, predstavljajući nevernicima istine Božje reči.

»Kada pomislim na mnoge gradove koji još nisu upozoreni, ne mogu da se odmorim. Tako me uznemirava kada mislim koliko su oni dugo zanemareni...

»O, kada bismo mogli da vidimo potrebe ovih velikih gradova onako kako ih Bog vidi! Moramo da planiramo da stavimo u ove gradove sposobne ljude koji mogu da iznesu poruku trećeg anđela na način koji će biti tako snažan da će dopreti do srca. Ljude koji ovo mogu da urade ne smemo da okupimo na jedinom mestu, da rade posao koji bi drugi mogli da obavljaju« (Ellen G. White, manuscript 53, »Talk to General Conference Committee,« June 11, 1909. Citirano u Weeks, p. 30).

Njena briga pokrenula je srce crkve. Da li adventizam treba da bude misionarski pokret ili velika institucija? Ona je jasno stajala na strani misije. Institucije su u redu, i ona je zagovarala da se one organizuju, ali one nikada ne smeju da ometaju sposobnost crkve da radi svoj glavni posao, a to je evangelizam.

Kada jednom veroispovest skrene sa svojih evanđeoskih temelja, društveni naučnici kažu da je skoro nemoguće da ona povрати svoje evanđeoske težnje. Ovo se pokazalo teško za adventiste početkom dvadesetog veka, čak i pod proročkim vođstvom Elen Vajt. Ipak, pripremao se proboj i pokret je ponovo trebalo da bude utvrđen kao evanđeoska agencija.

Rasel Baril

CRKVA I NJEN ZADATAK

Jedna od najizrazitijih karakteristika hrišćanstva, od samog početka pa sve do naših dana, jeste stavljanje posebnog naglaska na evangelizaciju. Primer samog Isusa Hrista daje smisao i svrhu ovoj pojavi. On nije otišao u nenastanjenu pustinju ili u neki udaljeni, zabačeni manastir i čekao da ga sledbenici otkriju. On je imao vest za ljude, i On ju je objavio ljudima.

Danju i noću, jedva nalazeći vremena za odmor, On je izvršavao svoj zadatak. Čim je zadobio nekoliko učenika, odmah ih je izaslao da traže i obraćaju nove učenike. I pre nego što su bili za to školovani - u stvari, kao deo obrazovanja - oni su bili slati da objavljuju gradovima i selima u Izrailju, u Sidonu i preko Jordana, radosnu vest, Božji poziv da postanu stanovnici njegovog carstva.

To je bilo nešto novo za one koji su bili izabrani da propovedaju poruku Božje ljubavi svim ljudima. U Starom zavetu nema skoro ništa o javnom propovedanju. Osim Joninog putovanja u Ninivu, izgleda da se izrailjsko nastojanje da se svet obrati Bogu svelo samo na davanje primera životom i uticajem. Trebalo je da Izrailjci prikažu ljudima blagoslove koji se izlivaju na sledbenike pravog Boga - Stvoritelja. Trebalo je da životom privuku ljude i da ih zadobiju da se pridruže poštovanju i slavljenju Gospoda Stvoritelja.

Isus je daleko proširio granice ovako shvaćenog pojma evangelizacije. Dok se mešao s ljudima, dok je hodao s njima prašnjavim drumovima, sedeo s njima za stolom, razgovarao s njima o njihovim porodicama i problemima, njihovim poslovima i njihovom razumevanju Boga, njegovo je srce bilo s njima. On je čeznuo da im pokaže kakav je stvarno Bog, njegov Otac. Vidljivo je bilo njegovo nastojanje da im pokaže kakvu radost, nadu i blagoslove donosi čovekova odluka da Boga prizna za svoga Oca i da bude njegovo dete. Isus nije mogao biti zadovoljan pasivnim svedočenjem, tihim pružanjem primera. On je na delu prikazao božanske metode aktivnog prop-

ovedanja. On se trudio da svoja uverenja i osvedočenja usadi u srca svojih sledbenika. Njegova je namera bila da njegova Crkva širenjem i umnožavanjem zadobije celi svet.

Da bi postigao taj cilj, morao je preneti bitku na neprijateljsku teritoriju. »I prohodaše Isus po svim gradovima i selima učeći po zbornicama njihovim i propovedajući evanđelje o carstvu, i isceljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima. A gledajući ljude sažali mu se, jer bejahu smeteni i rasejani kao ovce bez pastira. Tada reče učenicima svojim: Žetve je mnogo, a poslanika je malo. Molite se, dakle, gospodaru od žetve da izvede poslanike na žetvu svoju.« (Matej 9,35-38)

Ove reči samo naglašavaju važnost i hitnost sastanka koji je Isus posle vaskrsenja ugovorio sa svojim učenicima na planini u Galileji. Zašto da pređu ceo put od Jerusalima ds Galileje? Zašto da se penju na vrh planine? Šta je On to imao da im kaže što je bilo tako važno, tako dramatično? Biblija nas izveštava o samo jednoj jedinoj vesti, o samo jednoj jedinoj misli, koju je Isus želeo da im prenese: „I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na Nebu i na Zemlji. Idite, dakle, i naučite sve narode, krsteći ih u ime Oca, i Sina, i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovedio; i evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka veka. Amin!« (Matej 28,18-20)

Evandeoski nalog je velika misionarska povelja Hristovog carstva. Isus je pokazao da njegovi učenici moraju ozbiljno raditi za bližnje i upućivati poziv milosti svima. Oni nisu smeli čekati da bližnji dođu k njima, već je trebalo da pođu k ljudima sa svojom veću.

U prvim vekovima hrišćanstva Crkva je učinila velike iorake ka ostvarenju ovog nebeskog cilja. I ponovo, nakon što je Reformacija u hrišćanima obnovila osećanje lične povezanosti s Bogom, propovedanje je po celom svetu postiglo velike uspehe. Šta možemo reći o našem vremenu? U nekim zemljama, pa čak i kontinentima, hrišćanstvo posustaje. Neke velike verske zajednice gube vernike. Kao da su postale zadovoljne sadašnjim stanjem, žele da služe samo svojim vlastitim vernicima, da govore o rastenju Crkve i da, možda, krštavaju samo decu svojih vernika. I to je sve!

Adventisti ne mogu prihvatiti takvo držanje. Jedan od osnovnih razloga zašto je Bog podigao našu Crkvu bio je da se razbije to stanje

učmalosti, samozadovoljstva. Onako kako je simbolički predstavljen u Otkrivenju, Vavilon - samozadovoljni sistem otpale religije - bio je proglašen palim upravo u doba kada Bog upućuje svetu završni poziv milosti i suočava ga sa sudom i uništenjem. »Glasnom vikom« objavljuju tri anđela vest opomene, vest izbavljenja i spasenja. Njihova je misija bila hitna, upućena »svakom narodu, plemenu, kolenu i jeziku.«

To je bio zadatak radi kojeg je nastala naša Crkva. To je naša misija danas, to je razlog našeg postojanja. Naše je delo sada hitnije nego u početku, jer smo vek i po bliže završetku vremena nego onda.

Naša vest nije nova, to je staro večno evanđelje! Sadržaj vesti trojice anđela iz Otkrivenja 14. je potpuno isti kao i vesti anđela koji je objavljivao rođenje našeg Spasitelja. Bila je to ista vest nade koja je iznesena Adamu i Evi kada su shvatili veličinu svoje krivice i kazne koja im je pretila. Bila je to ista vest koja je objavljena Avramu iada je bio spreman da prinese na žrtvu svoga sina Isaka. Bog je izgradio put pomirenja i večnog života. Taj put vodi preko njegovog Sina Isusa Hrista. Hvala Bogu što je taj put dostupan svima, čak i najokorelijim grešnicima!

To je evanđelje - to nije samo »radosna vest«, to je najradosnija vest koju su ikada čule naše smrtne uši! To je tako uzbudljiva vest da je svaki koji je čuje mora objaviti i drugima. U doba proroka Jelisija, neki izrailjski grad bio je pod opsadom. Sve zalihe hrane su bile iscrpljene. Narod je gladovao.

Jedne noći, četvorica gubavih prosjaka izvan grada odlučili su da se predaju na milost i nemilost neprijatelju, nadajući se da će pre smrti bar dobiti zalogaj hleba. Morali su se izložiti takvom riziku. Okolnosti su bile očajne. Bili su osuđeni na propast. Nije bilo nikakve druge nade da prežive. Na njihovo krajnje zaprepašćenje, otkrili su da je neprijatelj misteriozno nestao. Ispočetka su se gubavci bacili na obilje hrane koja je ostala, ali su se veoma brzo setili svojih sugrađana. Potrčali su i počeli udarati u gradska vrata, objavljujući svakome da obilje hrane svima stoji na raspolaganju. Neko je jednom rekao da je propovedanje evanđelja kao kada »jedan prosjak govori drugome gde se može naći hrana«.

Propovedanje evanđelja nije neki teret, neka obaveza nametnuta Hristovim sledbenicima. To je spontana, radosna reakcija na ljubav koju Hristos pokazuje prema nama. To je ljubav na delu. Kada budemo iskusili novorođenje i obraćenje, kada budemo osetili mir koji se dobija kada se srede odnosi s Bogom i bližnjima, onda ćemo poželeti da tu radost podelimo i s drugima. Kada budemo videli svet koji živi u strahu od budućnosti, kako će nam izgledati prekrasno da ljudima objavimo Božja obećanja i proročke izveštaje o svetloj budućnosti i novoj Zemlji u kojoj greh neće imati vlasti!

Iako naše evanđelje nije novo, ipak mi imamo posebnu vest za naše vreme. Naša jedinstvenost je u posebnom naglašavanju onih delova večnog evanđelja koji se tiču vremena posletka.

Isus ima mnogo da kaže o posletku sveta. Na jedan ili drugi način, skoro sve njegove priče se bave ovom temom, uključujući i priču o mreži, o sejanju semena, o žetvi, o kukolju, koji se kasnije mora odvojiti od pšenice i spaliti, o svadbenoj večeri i čoveku bez svadbene odeće, o deset devojaka, o radnicima u vinogradu, o ovcama i jarcima - sve one upućuju misli slušalaca na dan obračuna, na veliku završnicu Božjeg plana spasenja.

Prema proročanstvu, mi koji živimo u poslednje dane, imamo dvostruku vezu s propovedanjem evanđelja. Mi smo upoznali radost spasenja, a znamo i da je blizu kraj našeg boravka na ovoj Zemlji. Isus je kazao: »Dade mi se svaka vlast i na Nebu i na Zemlji, idite, dakle, i naučite sve narode!« Naše odlaženje i propovedanje je utemeljeno na činjenici da Isus ima vlast, silu Svetoga Duha! To je i navelo Isusa da kaže učenicima da čekaju posle njegovog uznesenja u gradu Jerusalmu sve dok se ne obuku u silu s visine. Kada budu primili silu, tada će mu biti svedoci „u Jerusalmu, po svoj Judeji, i u Samariji, i sve do kraja Zemlje.« U tome je bila tajna uspeha apostola, na taj su način uspeli da preokrenu svet svojim propovedanjem (Vidi Dela 17, 6!).

Kada su apostoli propovedali u Jerusalmu i svedočili za Hrista, videli su ne hiljadu nego tri hiljade obraćenika u jednom danu. Nadahnuti izveštaj kaže: „A Gospod svakoga dana umnožavaše društvo onih koji se spasavahu.« (Dela 2, 47)

Sveti Duh je pravi graditelj Crkve. Preko Duha se mi krštavamo i postajemo udovi Hristova tela. On je pokretač, On osposobljava

za službu. Kada govorimo o našem propovedanju evanđelja, mi u stvari govorimo o našem učešću u delu koje obavlja Sveti Duh. I naravno, kada govorimo o Crkvi koja propoveda, mislimo na svakog vernika Crkve. Svaki onaj koji je prihvatio evanđelje i koji je kršten u Hristu, dobio je i ovlašćenje da propoveda, svi smo mi rukopoloženi za službu evanđelja. Noseći svetu svete Božje istine, svaki pripadnik svetog Božjeg naroda postajao je i pripadnik svetog kruga aktivnih Božjih misionara.

U zajednici Svetoga Duha nema podele među vernicima. Kao što svi učestvuju u blagoslovu primanja evanđelja, isto tako svi učestvuju u blagoslovima objavljivanja radosne vesti. Sveti Duh je Crkvi dao mnoštvo duhovnih darova, i svaki je pojedini vernik dobio makar jedan jedini dar. Nema nijednog vernika bez dara! Svi moramo biti kršteni, osim vodom, i Svetim Duhom! Svi darovi imaju samo jednu svrhu - da se gradi Telo Hristovo - njegova Crkva!

U tom istom smislu, upotrebljavajući druge slike i simbole, apostol Petar piše o sveopštem »sveštenstvu« svih vernika. Pod upravom Isusa Hrista, Velikog sveštenika, svaki od nas ima neku sveštenu dužnost - mi nosimo Hrista ljudima i dovodimo ljude Hristu. Svaki je od nas »čuvar« brata svojega i sestre svoje. Mi nosimo odgovornost za duhovno dobro onih s kojima nas je Bog udružio, za dobro naših bližnjih. »Ako nismo spremni da prinesemo posebne žrtve za spasenje onih koji propadaju, iako se možemo smatrati dostojnima da uđemo u Gospodnji grad?« (9T 103)

Kada razmišljate o svemu što je Bog učinio za vas lično i o svemu što je u svom planu spasenja zamislio da učini svim stanovnicima ove Zemlje, tada dopustite Svetom Duhu da se posluži vama i da spase vaše bližnje! Udružite svoje snage sa snagama vernika u vašoj mesnoj crkvi! Radeći zajednički, moći ćemo učiniti mnogo više nego da svaki radi zasebno. »Gospod je dugo čekao da duh službe obuzme celu Crkvu, tako da svako radi za njega po svojoj sposobnosti.« (AA 111)

Moli se da Sveti Duh preuzme potpunu vlast u tvom životu, i da te usmerava! Nema granice našim dostignućima, ako budemo radili zajednički, ti i ja, anđeli nebeski, Otac, Sin i Sveti Duh! Neka bude slava Bogu!

9. Propoved, 04. septembar 2010.

CRKVA I NJENO JEDINSTVO

Zlatna nit jedinstva provlači se kroz sva učenja Biblije o poreklu, ulozi i budućnosti Crkve. Hristos, osnivač, održavalac i nada Crkve, izražava tu misao u svojoj nezaboravnoj molitvi „da svi jedno budu« (Jovan 17,21). Evanđelja, poslanice, Otkrivenje, sve je to puno slika koje naglašavaju jedinstvo Hristovog Tela - Božje Crkve.

Svaka biblijska slika, bez izuzetka, naglašava jedinstvo kao životno važno načelo. Crkva je jedna duhovna porodica, s jednim Ocem, ona je jedno stado s jednim Pastirom, jedno carstvo s jednim Vladarem, jedna građevina s jednim Temeljem, jedno telo s jednom Glavom, Hristom.

Proučimo danas tri biblijske slike jedinstva Crkve. Svaka od njih naglašava nerazrušivo jedinstvo Crkve, gledajući ga iz druge perspektive.

1. Crkva - duhovni organizam, telo. U nekoliko tekstova apostol Pavle se služi slikama i simbolima iz ljudske anatomije da bi opisao nedeljivo jedinstvo Crkve. Apostol uverljivo zastupa misao da u Crkvi ne sme biti razdora, podele, sukoba, jer je ona jedinstven duhovni organizam. On podseća vernike u Korintu na tu neoborivu činjenicu: »Jer kao što je telo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tela, premda su mnogi, jedno su telo, tako i Hristos. Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji ili Grci, ili robovi ili sami svoji, i svi se jednim Duhom napojismo.« (1Korinćanima 12,13)

Kao telo, Crkva je zajednica udova, koji svi zajednički rade na ostvarenju istog cilja.

Najuzvišenija tajna jedinstva Božje Crkve je u tome što je Hristos Glava tom Telu i zato je sila koja sjedinjuje sve udove u jednu celinu. Pavle nas živo u to uverava u Poslanici Efescima (Efescima 5:23). Hristos je glava Crkve, jer sav život, mudrost, ljubav, sila, dolaze od Hrista, Glave, i prožimaju celo Telo. Zato je osnova Crkve njeno jedinstvo. Jedinstvo Crkve se gradi na taj način što nas Sveti

Duh čini jedinstvenima. Kada Sveti Duh prožima Crkvu, ona postaje jedno telo u Hristu. „Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno telo.« (1Korinćanima 12,13.) Crkva je jedno telo, sastavljeno od spasenih ljudi i žena, koji svoje postojanje, svoj zajednički život, duguju činjenici da su Svetim Duhom bili uključeni u Hristovo Telo.

Telo Hristovo je zajednica vernika sa širokim spektrom kultura, rasa, ekonomskog položaja, etničke pozadine. Ti se vernici razlikuju po jeziku, kulturi, obrazovanju, narodnosti, ekonomskom položaju, i još mnogo čemu. Međutim, kada prihvate vest o pomirenju s Bogom, oni se sjedinjuju obnoviteljskom silom Duha u jedno duhovno telo kojemu je životodavna Glava sam Isus Hristos. Na taj način Crkva po celom svetu postaje zajednica spasenih vernika, otkupljeni narod s jednom veću, jednom misijom, i jednom slavnom budućnošću.

Svi oblici podeljenosti, nesloge, suparništva i sukoba su u jasnoj suprotnosti s biblijskim učenjem o jedinstvu Tela. Namera s kojom je Hristos osnovao ovo duhovno Telo jeste da svi jedno budu u veri, u učenju i namerama. U Hristovom Telu ne sme biti razmimoilaženja i sukoba. Rasne, nacionalne i socijalne razlike nestaju u Hristu, koji je naš mir (Efescima 2,14).

Slika tela naglašava jedinstvo, ali ne i istovrsnost. Kao što je svaki organ i ud u telu drukčiji, tako su to i udovi u duhovnom telu. Kao Telo, Crkva je ne samo sjedinjena, već i raznovrsna (1Korinćanima 12,14). Telo je jedno, ali ga sačinjava složena i raznovrsna zajednica tkiva, mišića, kostiju, ligamenata i organa, od kojih svaki ima svoju određenu dužnost. Svakome je dat njegov posao, ali svi rade zajednički, kao delovi usklađene celine.

Hristovo Telo je obeleženo jedinstvom raznolikosti. Konačna pobjeda Crkve zavisi od mudrog održavanja te vitalne ravnoteže (1Korinćanima 12,7-11).

Održavanje ovog jedinstva nije neki automatski proces. Da bi Crkva mogla usklađeno delovati u neprijateljskom svetu svaki deo Tela mora preuzeti posebnu odgovornost da savesno čuva jedinstvo i mir. Pavle ovu misao iznosi na sledeći način: »Starajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira.« (Efescima 4,3.) Na koji se način vernici »staraju« da održe jedinstvo povezano mirom! Ovo se željno jedinstvo izražava hrišćanskim zajedništvom i službom bližnjima iz ljubavi.

Deo je hrišćanskog zajedništva da hrišćani primaju jedan drugoga, da su prijatni jedan prema drugome, da snose jedan drugoga i da opraštaju jedan drugome. Oni služe jedan drugome u ljubavi, gostoljubivi su bez gundanja, pokoravaju se jedan drugome, utešavaju jedan drugoga, i hrišćanskim milosrdem čuvaju i štite dobar glas Crkve.

Obraćajući se crkvi u Korintu, u vreme kada je ona bila razdirana sukobima raznih grupa i pojedinaca čiji se interesi nisu podudarali, Pavle naglašava neodrživost stanja u kojem se udovi istog tela međusobno bore i sukobljavaju. On poziva vernine, kao udove Hristovog Tela, »da svi jedno govorite, i da ne bude među vama raspre, nego da budete utvrđeni u jednom razumu i u jednoj misli«. (1Korinćanima 1,10.) Tri imperativa hrišćanskog jedinstva naznačena su u tom tekstu:

a) „Da svi jedno govorite!« Mi moramo biti jednoglasni u objavljivanju naše vesti! Ne može biti razlike u učenjima!

b) „Da ne bude među vama raspre!« Mi svi moramo savesno izbegavati sve ono što bi moglo dovesti do razdora i sukoba među braćom.

v) „Da budete utvrđeni u jednom razumu!« To je stanje jedinstvenosti u verovanjima i načinu života. Dan Pedesetnice je osvanuo tek kada su svi vernici bili »jednodušni« (Dela 2,1).

2. Crkva - jedan duhovni narod. U poslanici Efescima apostol Pavle, služeći se slikom iz političkog života, naglašava učenje o jedinstvu, ali iz druge perspektive. Svi koji prihvate Božji poziv, pa bili Judejci ili neznabošci, imaju pristup »Ocu oboje u jednome Duhu. Tako, dakle, više niste tuđi i došljaci, nego živite sa svetima i domaći ste Bogu' (Efescima 2,18,19). Jedan drugi prevod ovako kaže: »Prema tome, niste više tuđinci i gosti, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji.« Bez iznimke, večno evanđelje treba da se propoveda svakom narodu, plemenu, jeziku i kolenu. Po ovoj slici, svi koji prihvate evanđeosku vest pomirenja postaju pripadnici Božjeg svetog naroda i niko ih više ne može deliti ni po kakvoj osnovi. U Božjem duhovnom carstvu nema stranaca, prognanika niti doseljenika bez građanskih prava.

U tom sveopštem duhovnom narodu nema građana prvoga i drugoga reda, nema elitne klase, nema aristokratije. Svi koji izađu iz Vavilona i prihvate Hristovu spasonosnu vest postaju sugrađani svetih.

Oni koji prihvate Božju vest izbavljenja uživaju sva građanska prava u Božjem carstvu. Svi imaju iste prednosti, mogućnosti i građanstvo. Najuverljiviji dokaz u prilog evanđelja koje mi objavljujemo je sjedinjavajuća, usklađujuća sila koju ono ima u životu vernika. Snaga večnog evanđelja, koje propovedamo, jeste u njegovoj sposobnosti da uzme u svoje ruke pripadnike raznovrsnih, međusobno neprijateljskih naroda i da ih preobrazi u sjedinjeno, skladno i čvrsto povezano telo pod sveopštom upravom Isusa Hrista.

Božja se Crkva sastoji od vernih ljudi i žena koji su bili izvučeni iz uzburkanog mora političkih, etničkih, nacionalnih i kulturnih razlika i pretvoreni u jedinstven složen duhovni narod čiji svaki pripadnik uživa ista građanska prava u Božjem carstvu.

Temelj hrišćanskog jedinstva jasno je otkriven u Poslanici Galatima: »Nema tu Jevrejina ni Grka, nema roba ni gospodara, nema muškoga roda ni ženskoga, jer ste vi svi jedno u Isusu Hristu.« (Galatima 3,28) Ovo je jasan biblijski odgovor na svaki rasizam, nacionalizam, na svaku ideologiju koja deli i razdvaja ljude.

Pavle ne negira postojanje razlika. On ističe misao da su sve te razlike nevažne za hrišćansko jedinstvo. Rasne i druge razlike se jednostavno ne računaju. One nestaju pred ljubavlju i jedinstvom Božje porodice. Nijedna od tih razlika ne može razdvojiti one koji su jedno u Hristu.

Osnovni elementi koji sjedinjuju pripadnike istog naroda su vernost, nacionalni ponos, ljubav prema svom narodu i zajednička sudbina. Kao duhovni narod, Crkva je čvrsto povezana vernošću prema Gospodu, koji nas je sjedinio svojom smrću i slavnim vaskrsenjem.

3. Crkva — jedinstvena duhovna građevina. Da bi naglasio misao o jedinstvu u Crkvi, apostol se služi slikom s područja arhitekture. On kaže: »Nazidani na temelju apostola i proroka, gde je kamen od ugla sam Isus Hristos, na kome sva građevina sastavljena raste za Crkvu svetu u Gospodu. Na kome ćete se i vi nazidati za stan Božji u duhu.« (Efescima 2,20-22)

Ova slika, kao i one već naznačene, naglašava jedinstvo Crkve. Međutim, slika jake, impresivne građevine naglašava i duhovnu solidarnost, a ne samo jedinstvo. Božja Crkva je jaka, a ne samo jedinstvena. Po slici o telu svi udovi skladno deluju na opšte dobro celog tela. Slika duhovnog naroda ističe da pripadnici svih naroda, kultura, i rasa postaju punopravni sugrađani. Svi imaju istog Vladara, s kojim ih povezuje ista vernost, imaju istu vest i istu budućnost.

Slika s arhitektonskog područja naglašava da su svi delovi građevine strukturalno povezani istim temeljom, da su duhovno stopljeni u jednu celinu i da su solidarni. Cela je Crkva sagrađena na istom temelju - na Isusu Hristu.

U svakoj je slici Isus istaknut kao najviši izvor jedinstva u Crkvi. U Telu On je Glava, u duhovnom narodu On je Vladar, a u građevini On je Temelj. Hristos je sve. Bez njega nema jedinstva. Hristos podržava i sjedinjuje i temelj i zidove. On daje jedinstvo i snagu Crkvi.

Jedinstvo i solidarnost Božje Crkve slikovito su opisani u Poslanici Efescima: »Na kome sva građevina sastavljena raste za crkvu svetu u Gospodu.« (Efescima 2,21) Ovde nalazimo karakteristike sjedinjene Crkve. Crkva je opisana kao sveta građevina, jaka, mnogostranična, kao građevina koja raste. Kao delovi duhovne zgrade, mi smo sjedinjeni jedni s drugima zato što smo sjedinjeni s Hristom kao ugaonim kamenom. Hristos podržava, snaži Crkvu i daje joj oblik, jedinstvo i solidarnost. Takva je Crkva ne samo sjedinjena već je i duhovno neprobajna u Hristu (1Korinćanima 3,11).

Neprijatelji Božje Crkve pokušavaju da poremete njen sklad, da ocrne njeno vodstvo, da rastoče njen sistem istina, da u njoj stvore pometnju. Ali, Božja je Crkva nerazrušiva tvrđava, sagrađena na sigurnom temelju koji je Isus Hristos, naš Gospod. »Tvrdo dakle stoji temelj Božji.« (2Timotiju 2:19)

Govoreći o jedinstvu i solidarnosti Crkve, Martin Luter je pisao: »Naš tvrdi Grad je Gospod Bog, i štit od sila tame!« Jedinstvo i snaga Crkve obuhvataju teološko jedinstvo, jedinstvo vere, jedinstvo delovanja, jedinstvo misije, jedinstvo namera. Samo ujedinjena Crkva može objavljivati Božju jedinstvenu vest na jedinstven način ovom razjedinjenom svetu.

Sjedinjena Crkva je dinamična. Sotona se posvetio izazivanju nesloge, nemira, i razdora u Crkvi, jer veoma dobro zna da Crkva zaokupljena razdorima i raskolima nema moralne snage niti duhovne energije neophodne za rastezanje. Kada se cela Crkva sjedini s Hristom, nada se vernici međusobno sjedine, tek tada Crkva raste u sveti hram u kojemu Bog nastava. (Efescima 2,21)

»Sotona se stalno trudi da podeli veru i srca Božje dece. On veoma dobro zna da je u jedinstvu njihova snaga, a u razdoru njihova slabost. Zato je važno i bitno da svi Hristovi oledbenici shvate Sotonine zamke, da se jedinstveno odupru njegovim napadima i da ga proteraju. Oni se moraju neprestano truditi da zbiju svoje redove, pa čak i onda kada to zahteva od njih da prinesu lične žrtve.« (ZT 435)

Sjedinjena Crkva je uvek Crkva koja propoveda evanđelje. Božja je Crkva povezana nerazrušivim zajedništvom, ali i evanđeoskim predanjem. Njoj je upućeno svečano Božje naređenje da se čvrsto ujedini u veri, zajedništvu, organizaciji, namerama i evanđeoskom naporu.

Ključ ove jedinstvenosti i solidarnosti su reči: »Sastavljeni ... u Gospodu« (Efescima 2,21). Kada hrišćani ostvare taj međusobni odnos „u Gospodu, tada je zagarantovano i jedinstvo Crkve. Shvatite da smo mi sjedinjeni, »sastavljeni ... u Gospodu«. Kao stado mi smo prikupljeni. Kao jedna porodica mi »živimo zajedno« (Psalam 133,1). Kao jedno telo mi smo »sklopljeni« zajedno (Efescima 4,16). Kao građevina mi smo »sastavljeni« (Efescima 2,21). Kao jedno Božje carstvo mi se »jedinodušno borimo« (Filibljanima 1,27). Kada se Crkva sjedini u Hristu, njena je pobeda zagarantovana.

Nikada u istoriji Crkve nije ova potreba za duhovnim jedinstvom bila tako očigledna. Današnji je svet podeljen u neprijateljske tabore. Podeljeni, razdrobljeni svet očajnički traži sjedinjujuću, pomiriteljsku vest Crkve. Okružena nezabeleženom neslogom i raspadanjem sveta, Crkva mora ostati zajednica nerazdruživo povezana s Hristom.

Božja Crkva ostatka sadrži sve elemente neophodne za jedinstvo. Mi zajednički uživamo zajednicu s Hristom, sjedinjeni silom istoga Duha Božjeg. Mi se svi držimo istog sistema biblijskih istina i živimo istim, posebnim životnim stilom. Osim toga, kao Crkva povezani

smo vezama bratstva, imamo istu vest, zajednički identitet, imamo istu misiju, držimo se iste zajedničke nade, nade u skori, sigurni povratak Hrista, odlučni da ga dočekamo kao jedinstven narod.

Dok se adventistička porodica po celom svetu sjedinjuje u molitvi i zahvaljivanju, neka sjedinjavajuća ljubav našeg Gospoda ujedini, podrži i sačuva Božji narod ostatka kao jedinstven, nepodeljiv narod koji čeka skori pobeđnički povratak svoga Gospoda. Čekajući njegov povratak u slavi, mi ne smemo zaboraviti da smo jedna porodica, jedan narod, jedno telo, jedan duhovni hram, da imamo jednu vest, jednu misiju, jednu budućnost, i jednu blaženu nadu!

— IV tromesečje —

10. Propoved, 02. oktobar 2010.

PROPOVEDANJE JEVANĐELJA U NAŠE VREME

Propovedanje jevanđelja je kucanje srca Crkve. A ako ono prestane da kuca, i Crkva prestaje da postoji. Svaka ustanova, svaki program, svaka aktivnost Crkve, imaju svoje pravo značenje - i pravo da postoje - jedino ako učestvuju u propovedanju evanđelja. Svaki vernik se krštenjem ne samo javno izjašnjava kao Hristov sledbenik, nego se i obavezuje da će raditi s Hristom na spasavanju ljudi. Propovedanje jevanđelja je, dakle, karakteristično obeležje hrišćanina, proba njegove vere. Nijedan vernik ne može da peva u crkvi »Spasen sam!«, ili da se moli »Neka dođe carstvo Tvoje!«, a da se time ne obaveže da će s Hristom propovedati jevanđelje. Niko ne može ozbiljno da tvrdi da pripada Božjem izabranom narodu, ako ne služi Hristu kao njegov jevanđelista.

Svaki naraštaj vernika, međutim, mora da pronade pravi način za izvršavanje svog zadatka da objavljuje Hrista svetlu; on mora da ga izvrši na svoj, poseban, način. Zašto?

Lično posvećivanje

Prvo, zato što propovedanje jevanđelja traži lično posvećivanje. Ono se obavlja isključivo preko ljudi i žena kao pojedinaca, u kojima Hristos živi i deluje. Propovedanje jevanđelja je naše duhovno

nasledstvo. Ali, kao i ljudi u Hristovoj priči, koji su od svog gospodara primili talante, i svaki pojedini vernik mora da prihvati Hristov duhovni amanet, i da radi s njime u skladu sa svojim sposobnostima i svojom ličnošću (Matej 25,14-30).

Hrišćanin, koji prihvati amanet propovedanja jevanđelja, i misli da će se to delo obavljati samo od sebe, grubo greši. On je sličan čoveku koji je svoj talanat zakopao u pesak. Propovedanje se ne obavlja samo od sebe. Ono ima uspeha samo uz lično posvećivanje, lični trud i lično predanje.

Novi svet

Drugo, zato što se svaki novi naraštaj vernika suočava s novim svetom. To se, nako izgleda, u većoj meri odnosi na naš naraštaj, nego na bilo koji raniji u istoriji. Danas smo suočeni s eksplozijama stanovništva, saobraćaja, komunikacija i znanja, s oživelim starim svetskim religijama i novonastalim verskim pokretima od Japana do Jamajke, od Kalifornije do Nove Kaledonije, s urbanizacijom, posvetovljenjem, nacionalizmima, s dubokim socijalnim, ekonomskim i političkim razlikama između Istoka i Zapada, i sa stalnim nezadrživim i temeljnim promenama u svim kulturama. Ljudima, koji su bili rođeni pre šezdesetak godina, ovaj naš sadašnji svet liči na grad koji je upravo bio pogođen zemljotresom, da bi preko njega odmah zatim prohujao i tornado. Ulice su zakrčene, nomunalne službe se povijaju pod teretom obaveza, dok više nema onih poznatih znakova prema kojima su se ljudi nekada orijentisali.

Ljudima je teško da utvrde koji je posao najpreči, i na šta treba utrošiti ograničene fondove. Međutim, budući da je naše propovedanje okrenuto svetlu, svetlu za koji je Hristos umro (Jovan 3,16-18), svetlu u koji nas je On poslao (Jovan 17,18), svaki naraštaj mora da se suoči sa svetom u kome živi kao sa jednim novim, izmenjenim svetom. To je, u stvari, i najveći problem propovedanja jevanđelja u naše vreme.

Sadašnja istina

Treće, zato, kao što to pokazuje istorija Božjeg otkrivenja i propovedanja jevanđelja, što svaki naraštaj ima posebnu vest koju treba da objavi, i poseban zadatak koji treba

da izvrši u svetu. Pre mnogo godina adventisti su prihvatili pojam »sadašnja istina« da bi približnije odredili istinu koju propovedaju - istinu koja se odnosi na određeno vreme i na posebne istorijske okolnosti. »Sadašnja istina« može da bude vest koja se nikada ranije nije propovedala, ali može, takođe, da bude i stara, poznata istina sa novim akcentima. Zadatak današnjeg propovedanja je da se objavi Božja naročita vest, vest koja je namenjena našem vremenu i našem svetu, da se ona objavi kao vest koja je promenila život i gledišta onih koji je propovedaju.

Novo probuđenje

Četvrto, zato što su se hrišćanske crkve i ceo položaj hrišćanstva u svetu promenili. S jedne strane, videli smo da je liberalna teologija oduzela hrišćanskoj vesti oštrinu i jasnoću, da se misija hrišćanstva iznova pogrešno definiše kao socijalna i ekonomska delatnost, da se pojavio određen oblik takozvanog ekumenizma, koji sa sobom nosi i opasnost da Crkve, zajedništva radi, postanu neposlušne Bogu i njegovoj Reči. S druge strane, u Rimokatoličkoj crkvi su se zbile revolucionarne promene kad je ponovo otkrila biblijsko učenje o opravdanju verom, shvatila misionarsku prirodu Crkve, autoritet Svetoga pisma i iskusila jevanđeoski »adornamento« (aggiornamento) drugog vatikanskog koncila. I više od toga, biblijsko i jevanđeosko probuđenje je zahvatilo i stare protestantske Crkve, koje su počele da naglašavaju Hristov skori dolazak, potrebu za obraćenjem i hrišćanskim usavršavanjem, i bacile se u nezapamćenu akciju propovedanja jevanđelja po celom svetu, zahvaljujući kojoj su milioni ljudi svih rasa, naroda i kultura bili privučeni Hristu.

Ovi izazovi našoj sopstvenoj duhovnosti i shvatanju propovedanja jevanđelja zaslužuju našu nepodeljenu pažnju, zato što je broj ljudi u današnjem svetu koji nikada nisu čuli o Hristu, osam do deset puta veći nego u vreme apostola Pavla. Jedva oko 20 procenata današnjeg svetskog stanovništva smatra sebe hrišćanima, a taj deo će se za desetak godina svesti na samo 15 procenata. Iako nam naš Gospod nikada nije rekao da će ga ceo svet prihvatiti, On nam daje nedvosmislen nalog da objavimo jevanđelje svakome stvorenju. Hristos je umro za svakog čoveka, i svaki čovek ima pravo da čuje za njega.

Crkva koja se menja

Peto, zato što se Crkva adventista sedmoga dana menja sa svakom novom generacijom. Ona je, od male grupe vernika u Severnoj Americi i u Evropi, izrasla u najrašireniju pojedinačnu protestantsku evangelizacionu organizaciju. Zahvaljujući naglom i neviđenom rastenju Crkve, posebno na područjima Latinske Amerike, Afrike i Azije, u Severnoj Americi će, pri kraju ove decenije, živeti samo oko 10 procenata vernika Crkve. Osim toga, budući da se 65 do 70 procenata stanovništva takozvanog Trećeg sveta nalazi u starosnom dobu ispod 25 godina, Crkva adventista sedmoga dana se sastoji pretežno od mladih vernika.

Ove tendencije stavljaju danas Crkvu pred posebne probleme, probleme kako pronaći sistem ostvarivanja proporcionalne zastupljenosti tih novih crkava u najvišim upravnim telima Crkve, kako na najbolji način obrazovati i obučiti te nove afričke, azijske i latinoameričke evanđeliste i starešine Crkve, iako sprovesti strukturnu reorganizaciju, koja će biti slika te nove evanđeoske situacije, u kojoj se nalaze Crkva i svet. Tim svim spoljašnjim promenama u Crkvi dodajmo i takve unutrašnje promene, kao što su sve zapaženija »svetovnost«, menjanje uloge vernika, novi odnos između države i Crkve, javljanje socijalnih i duhovnih pokreta u krilu Crkve pa ćemo shvatiti da moramo da skupimo dovoljno hrabrosti da sledimo planove koje je Bog postavio svojoj Crkvi, da budemo poslušni njegovoj Reči, i da se povinujemo vođstvu Gospodnjega Duha.

Pokreti među ljudima

Šesto, zato što se poslednjih godina u mnogim delovima sveta iznenada među ljudima osetila spremnost da prihvate jevanđelje. Cela sela, plemena, pa čak i zemlje, postali su zreli za žetvu: Brazil, Indonezija, Burundi, Bolivija, da spomenemo samo neke. Ovakva kretanja među ljudima nas nagone da iznova razmislimo o svome cilju i metodima propovedanja, i da učinimo sve što do nas stoji da se prilagodimo novonastaloj situaciji. Moramo stalno da imamo na umu da će poslednji, završni događaji u propovedanju jevanđelja biti brzi kao nikada do sada, i sveobuhvatniji od svih dosadašnjih.

Misao koja zaslužuje našu povećanu pažnju je da danas, a i u bliskoj budućnosti, mi moramo da budemo spremni da uložimo više sredstava tamo gde je žetva zrela i gde se zaista žanje, umesto da ih i dalje ulažemo u polja u kojima Sveti Duh još nije pripremio žetvu. Ako bismo zanemarili ovaj sistem raspoređivanja ulaganja, bili bismo navedeni da ulažemo sredstva i ljudstvo u ustanove i područja u kojima je rasteње Crkve minimalno, dok bi polja sa daleko većim evanđeoskim potencijalom trpela nenadoknadive gubitke.

Propovedanje jevanđelja je delo Svetoga Duha. I kao što je On nekada sprečio Pavla i Timotija da propovedaju vest u provinciji Aziji, i da uđu u Vitiniju (Dela 16,7,8.), tako Duh na isti način želi da deluje u svojoj Crkvi danas. On je u svetu već pripremio određena područja za žetvu, i poziva nas da tamo idemo sada! Mi moramo tamo da ulažemo svoja sredstva i da šaljemo ljude. Duh će nas, opet, sutra slati u druga polja.

Adventistička Crkva, kao Crkva celoga sveta, ne sme sebi da postavlja geografske, organizacione, crkveno-institucionalne granice, niti da se ravna prema svetovnim poslovnim načelima. Naredna decenija suočiće nas sa još više plemena, sela i naroda, koji će iznenada postati spremni da prihvate jevanđelje. Hiljade i hiljade će se istovremeno obratiti Hristu. Ove mogućnosti treba da probude i podstaknu Crkvu da se pripremi i da bude spremna, kada god i bilo gde se ovo zbude.

Novi metodi

S obzirom na nove uslove u svetu, u hrišćanstvu uopšte, a posebno u adventističkoj Crkvi, mi moramo da razvijamo nove oblike propovedanja jevanđelja, nove metode i nove strategije. Veoma je velika opasnost da, u ovom svetu obeleženon stalnim promenama, samo nastavimo da primenjujemo uobičajene metode i proverene programe. Na taj način propovedanje može da stagnira, da se prilike propuštaju. Prema tome, zadatak koji današnje propovedanje jevanđelja postavlja pred nas, glasi, da Crkva mora da razvija nove oblike i metode propovedanja, koji će njenu evangelizacionu aktivnost oplemeniti i podstaknuti.

Potrebe, u stvari, iziskuju da Crkva prihvati veoma elastične oblike propovedanja. To znači, s jedne strane, da danas moramo da

odbacimo određene institucije i programe koji su nekada delovali veoma stimulatивно na misiju Crkve, zato što više ne ispunjavaju svoju svrhu. Crkva, dakle, mora da razvije nove oblike, koji će ići uporedo sa novim potrebama propovedanja. S druge strane, to može da znači da određene institucije i programi, koji u jednom delu sveta u velikoj meri doprinose uspehu propovedanja, u drugom delu sveta nemaju takav učinak. Naturati takve programe u tim krajevima značilo bi samo uzaludno trošiti trud i sredstva, vreme i ljude, i naći se u neskladu sa svojim visokim zvanjem.

U oblicima i strukturama nema ništa neprikosnoveno - neizmenljivo. One su privremene - neophodne, ali samo dok odgovaraju svrsi. Jedini kriterijum, prema tome, je da li nam omogućuju da se uspešno suočimo sa svetom u kojem živimo. Prema tome, veoma je hitno i neophodno kritičko samoispitivanje - da ustanovimo da li naše bolnice, naše škole, naš oblik bogoslužjenja, naši metodi održavanja evangelizacija, naše organizacione strukture stvarno doprinose evangelizacionoj dimenziji Crkve.

Molim se Bogu da Crkva stekne onu širinu pogleda i vere, poniznosti i hrabrosti da se prilagodi novim okolnostima i situacijama, i da na taj način ubrza dolazak Ženika.

Sigurni put

Odgovor na ove ozbiljne zadatke, s kojima se suočava ova naša Crkva treće ili četvrte generacije vernika, leži u jasnoći našeg koncepta propovedanja, njegovoj usklađenosti sa potrebama sveta, i u našoj ličnoj posvećenosti delu. To se odnosi i na uspeh našeg propovedanja. Duh proroštva sve ovo što je rečeno izražava ovako: »Promenljive okolnosti u našem svetu zahtevaju napor kao odgovor na takav razvoj događaja. Gospodu su neophodni ljudi koji imaju oštar i jasan duhovni vid... Takvim umovima Božja Reč daje svetlo, otkrivajući im, više nego ikada ranije, koji je put siguran.«

Baš zato, Duh proroštva nas opominje da nikada bez razmišljanja ne odbacujemo nova mišljenja i nove puteve: »Odbacimo takva ograničenja... Ono što Bog daje svojim slugama da danas objavljuju možda pre dvadeset godina nije bilo sadašnja istina, ali ono je Božja

vest za ovo vreme.« »Sadašnja istina, od prvog do poslednjeg slova azbuke, znači evangelizacioni napor.«

Odgovor

Kakav je naš odgovor na pitanja koja smo postavili? Nikada ranije nijedna generacija hrišćana nije u sebi krila takve potencijale, takvu silu, imala takve mogućnosti i sredstva kao ova naša. Nikada vreme nije bilo ozbiljnije od našega.

Prosečni dohodak po glavi stanovnika skočio je do neslućenih visina. Kako se mi služimo svojim sredstvima? Istorija misije govori o pogrešnoj upotrebi talanata, novca, i drugih darova. Nada Bog svojoj Crkvi daje određene darove, On uvek ima u vidu potrebe celog sveta. Jedan od odgovora na probleme propovedanja jevanđelja danas, leži u pravilnoj pristavskoj upotrebi naših sredstava, naših obrazovnih kapaciteta i tehnoloških dostignuća.

Naravno, naše bogatstvo me određuju naše materijalne mogućnosti, institucije i znanje. Bez obzira na važnost i značaj svega toga, pravi odgovor na probleme propovedanja jevanđelja može da pruži samo bogatstvo naše vere. »Sami sebe okušajte jeste li u veri!« (2Korinćanima 13,5), apostol Pavle upućuje svakom hrišćaninu. Bog je izabrao »siromahe ovoga sveta da budu bogati verom, i naslednici carstva koje obreće onima koji njega ljube« (Jakov 2,5). Koliko je stvarno duboka ta naša vera u Boga, i ta naša ljubav prema njemu?

Propovedanje jevanđelja je delo koje se obavlja pojedinačno. To delo moraju da obavljaju ljudi. Programi i institucije nikada ga neće obaviti sami. To delo može da izvrši samo Hristos u nama, koji u nama živi i deluje preko nas (Galatima 2,20; Jovan 17,26; Filibljanim 4,13). Propovedanje je moguće samo ako Hristos radi preko nas, ako nas On pokreće, ako govori preko nas (2Korinćanima 5,20; Jovan 16,1-12). Samo kada On živi u nama, u nama će biti poniznosti i samoodricanja, strpljenja i istrajnosti, posvećenja i poslušnosti i, iznad svega, ljubavi.

Živi li Hristos zaista u nama? (2Korinćanima 13,5) Ako je tako, onda ćemo osetiti neizrecivu radost, učestvujući s njime u propovedanju jevanđelja: kao što je to On činio.

11. Propoved, 06. novembar 2010.

»ZAŠTO JOŠ SPAVAŠ...«

Oduvek su hrišćani gledali prema nebu i očekivali da se ispuni ono divno obećanje koje su prvim učenicima, jednog popodneva, dole na jednom brežuljku u Judeji, prenela dvojica anđela odevena u belu odeću:

»Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo, tako će doći kao što videste da ide na nebo!« (Dela 1,11)

Danas, uoči ispunjenja tog svečanog obećanja, mi moramo sebi postaviti ozbiljno pitanje: »Šta da činimo, ako verujemo da je ova vest verodostojna i ako smo sigurni da ćemo uskoro svojim očima gledati njeno ispunjenje?« Saslušajmo Isusov savet svim naraštajima, sve do poslednjeg: »Stražite dakle jednako i molite se!« (Luka 21,38.)

Spasitelj još nije s nama, ali svi znaci pokazuju da nije daleko. Zato nam Isus kaže: »Stražite dakle jednako i molite se!«

Stražite uprkos guste tame i čekajte verno i strpljivo! Pred nama su još dani s Biblijom u ruci, dani i večeri razmišljanja o Gospodnjim obećanjima, dani ispitivanja, dani popravljivanja, dani usavršavanja, dani propovedanja evanđelja, dani posla koji će se završiti s mnogo više sjaja i slave nego što je počeo! Pred nama je i drugm Dan Duha, kada će Bog ljudima dobre volje dati svoga Duha u tako obilnoj meri da će moći završiti njegovo spasonosno delo! Pred nama su dani puni velikih čuda, jer je sam Bog tako obećao! Stražite dakle jednako! Gledajte prema nebu! To je naša najveća potreba!

»Stražite dakle jednako!« Da li smo nekada razmišljali o tome šta je sve uključeno u ovaj nalog? Da li smo se potrudili da ga od srca poslušamo i ispunimo? Da li smo osetili šta to znači biti Hristov odani čekalac i prijatelj, njegov drug svakoga dana, šta znači deliti njegov bol, njegovu radost, slušati njegove tajne, osećati prijateljski dodir njegove nežne ruke u trenucima nevolje i obeshrabrenja, primiti od njega obećanja upućena nama, šta znači shvatiti da se nalazimo već na vratima Neba?

Da li smo svesni da je blizu trenutak kad će se uočiti jasna razlika između onih koji straže i onih koji to ne čine?

Duh proroštva nas opominje: »Oduven je bilo ljudi i žena koji su priznavali istinu ali nisu usklađivali svoj život s njenim posvećujućim uticajem; onih koji su neverni, koji varaju sami sebe, i sami sebe podstiču na greh.« (Riznica II, 15)

Zaista i danas ima onih koji žive onako kako ih struja života nosi, od danas do sutra, koji u ovo ozbiljno vreme misle samo na zabave, na šale, na ugodan i lagodan život, na zadovoljavanje svojih neposvećenih prohteva, koji govore da čekaju Hrista a duboko u srcu ne žele da On dođe. Njima Duh proroštva govori:

„Zar vi koji tvrdite da ste primili tako veliku svetlost možete biti zadovoljni niskim moralnim nivoom? O, kako bi ozbiljno i neprestano trebalo da tražimo božansku prisutnost i shvatanje svečane istine da je kraj svemu blizu i da Sudija cele Zemlje stoji na vratima! Kako možete prezirati svete i pravedne Božje zahteve? Kako možete grešiti pred samim Božjim licem? Kako možete gajiti nesvete misli i niske strasti pred očima čistih anđela i Otkupitelja koji se predao za vas da vas otkupi od svakog bezakonja i da vas očisti kako biste bili njegov osobiti narod koji čezne za dobrim delima? Gledajući na to u svetlosti Hristovog krsta, zar vam greh neće izgledati odviše ružan, odviše opasan da mu popuštate na samom pragu večnog sveta?

Govorim vernicima naše Crkve! Ako se sasvim približite Isusu sa željom da urednim životom i svetim razgovorima ukasite istinu koju propovedate, vi ćete biti sačuvani da ne skrenete na zabranjene staze. Kad biste samo stražili, stalno stražili u molitvi, kad biste činili sve kao da ste u neposrednoj Božjoj prisutnosti, tada biste bili sačuvani od pada u iskušenju i mogli biste se nadati da ćete ostati čisti, bez mane i neuprljani do kraja. Ako do kraja čvrsto održite početak svoje vere, vaši će putevi biti utvrđeni u Gospodu; i oko što je milost u vama započela, slava će krunisati u carstvu našega Boga. 'A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vera, krotost, uzdržanje; na to nema zanona. A koji su Hristovi, razapеше telo sa slastima i željama.'« (Riznica II, 27)

»Mnogi čine ozbiljnu grešku u svom verskom životu zato što obraćaju pažnju na svoja osećanja i po njima ocenjuju svoje napre-

dovanje ili nazadovanje. Osećanja nisu sigurno merilo! Ne smemo gledati u sebe da bismo imali siguran dokaz da nas Bog prima.« (Riznica II, 43)

Svima je nama, u stvari, potrebno da sebe sagledamo i razmotrimo drukčije nego što smo to do sada činili! Mi moramo sebe gledati onako kako nas Bog gleda, sebe videti onako kako nas Bog vidi!

»Pripremi se da sretnoš Boga svojega!« Jesmo li spremni? Ima među nama, na žalost, i takvih koji su celog života želeli da budu spremni, ali su početak pripremanja uvek odlagali za sutra; zato što su bili mladi pa je trebalo da uživaju u mladosti, zato što su bili imućni i lepi pa je trebalo iskoristiti prednosti imanja i lepote! Ima među nama i takvih kojima se nikada ne žuri, koji uvek imaju vremena da odgovore na Božji poziv, i koji će konačno i odgovoriti, ali kasno! Ima među nama hrišćana, na izgled isnrenih, koji stalno odlučuju da će sutra srediti svoje odnose s Bogom i s ljudima, i kojima to sutra nikada neće osvanuti, ili će osvanuti suviše kasno!

Jesmo li nekada razmišljali o onima koji su se hvalili da su jeli i pili s Učiteljem, da su se srećali s njime na ulicama svoga grada, da su činili čuda u njegovo ime, da su proročovali i đavole izgonili u njegovo ime, da su uživali sve prednosti Božje dece, a koji će ipak čuti žalosne reči Isusove: »Idite od mene!« (Matej 7,23)

Jesmo li nekada razmišljali o onih pet devojaka iz Hristove priče koje su verno čekale Gospoda, koje su stražile sve do kasno u noć i koje će tek kad se probude o poslednjoj trubi ustanoviti da nisu spremne? Koje će očajnički udarati u zatvorena vrata ... tek tada svesne promašenosti celog svog života? Nadati se celog života, oslanjati se na Gospodnja obećanja, ne predati se potpuno Gospodu i u sudbonosnom trenutku čuti strašne reči: »Ne poznajem vas!«

Mi moramo biti spremni danas! Biti spreman ne znači sedeti sklopljenih ruku i čekati događaje. Biti spreman ne znači spremati se! Biti spreman znači potpuno savladati svoju nezainteresovanost. Biti spreman znači sebe potpuno predati Bogu! Biti spreman znači osećati kako ti srce igra od radosti pri pomisli da ćemo se uskoro sresti s Ocem. Biti spreman znači biti u stanju odgovoriti na nebeski poziv u bilo kojem trenutku, u toku sati napornog dnevnog rada i u toku vremena posvećenog odmoru. Biti spreman znači biti na raspo-

laganju Bogu u svako doba, kazati Bogu ono isto što su govorili stari patrijarsi: »Evo mene Gospode.. sluša sluga tvoj!« .,

Jesmo li stvarno spremni, tano spremni? Kad gledam oko sebe i na sebe, obuzima me strah. Vidim tolike hrišćane koji umesto da se bore spavaju otvorenih očiju. Zaboravljaju svoj zadatak. Zaboravljaju svoj poziv. Zaboravljaju svoga Učitelja. Liče zaista na drugih pet devojaka iz Hristove priče, na one koje On naziva nerazumnima. Jesmo li i mi među njima? Kad ćemo se probuditi i pripremiti?

»Sada je vreme kada moramo sačuvati sebe i svoju decu neuprljanim od sveta. Sada je trenutak da operemo haljine svoga karaktera i ubelimo ih u krvi Jagnjeta. Sada je trenutak da pobedimo oholost, strasti i duhovnu lenjost. Sada je vreme da se probudimo i da uložimo odlučan napor da uravnotežimo svoj karakter. 'Danas, ako glas njegov čujete ne budite drvenastih srca!''..

Šta vi činite, braćo, u velikom delu pripreme? Oni koji se sjedinjuju sa svetom postaju slični svetu i spremaju se da prime žig Zveri. Oni koji se ne uzdaju u sebe, koji se ponižuju pred Bogom i čiste svoje duše pokoravajući se istini - to su oni koji postaju slični Nebu i spremaju se da prime Božji pečat na svoja čela. Kad zapovest iziđe i pečat bude utisnut, njihov će karakter ostati čist i neuprljan za svu večnost.

Sada je vreme za pripremu. Božji pečat neće nikada biti stavljen na čelo nijednog nečistog čoveka ili žene. Neće biti utisnut na čelo častoljubivih ljudi i žena koji vole svet. On nikada neće biti stavljen na čela ljudi i žena lažljivih jezika i dvoličnih srca. Svi oni koji budu primili pečat moraju biti bez mane pred Bogom - pripravnici za Nebo. Pođite napred, braćo moja i sestre! Ja mogu samo ukratko pisati o ovome u sadašnjem trenutku, tek da skrenem vašu pažnju na potrebu za pripremanjem. Istražujte Pisma za sebe da biste mogli razumeti krajnju ozbiljnost sadašnjeg trenutka!« (Riznica II, 53)

Na nama počiva velika odgovornost da se sami pripreмимо i da pomognemo svojim bližnjima da se pripreme. Apostol Pavle piše: »I staze poravnite nogama svojim!« (Jevrejima 12:13.) Naš život treba da govori više od naših reči, jer je »Božja namera da preko svoga naroda prikaže načela svoga carstva« (Riznica II, 295)

»Sada je vreme da se objavi poslednja opomena. U naše vreme istina se objavljuje s naročitom silom; ali, koliko će to još trajati? Samo još kratko vreme. Ako smo ikada bili na prekretnici, onda smo to sada. Svaki rešava danas svoju večnu sudbinu. Treba probuditi ljude da shvate svečanost vremena, blizinu dana kada će vreme probe za ljude biti završeno. Moraju se učiniti ozbiljni naponi da se vesti za naše vreme da poseban naglasak pred svetom. Treći anđeo treba da pođe napred s velikom silom. Neka se niko ne usudi da prezre ovaj rad ili da ga omalovaži.« (Riznica II, 300, 301)

Pripravi se da sretnoš Boga svojega. Na nama je da izaberemo danas, večeras, pre nego što bude suviše kasno.

12. Propoved, 04. decembar 2010.

SVAKODNEVNO PROUČAVANJE BIBLIJE

Vernici u Veriji su bili »plemenitiji od onih što žive u Solunu; oni primiše reč sa svim srcem i svaki dan istraživahu po Pismu je li to tako«. (Dela 17,11.) Svakodnevno pažljivo proučavanje Biblije pruža celoj Crkvi i svakom pojedincu bogate duhovne blagoslove i čini nas sve duhovno bogatijima.

»Kad se Božji narod bude hranio njegovom rečju, ustanoviće da je u njoj duh i život. Reč uklanja nepreporođenu zemaljsku prirodu i unosi novi život u Isusu Hristu.« (OA 391)

Najjači su oni hrišćani koji svakoga dana uživaju u proučavanju Svetoga pisma. Nama je, i u duhovnom i u fizičkom smislu te reči, neophodan svakodnevni obrok nebeske hrane. Mi, kao i Isus, živimo „o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih«.

Najveća slabost u duhovnom životu Crkve je nedovoljno proučavanje Biblije. Neki ne proučavaju Bibliju sistematski zato što su kao hrišćani nemarni, što misle da nemaju dovoljno vremena, ili što im se proučavanje Biblije čini nezanimljivim i dosadnim.

Da bi se proučavanje učinilo zanimljivim i živim, da bi se u toku kratkog svakodnevnog sistematskog proučavanja proučile sve osnovne biblijske istine, adventisti već od davnina imaju svoju biblijsku pouku. Svaka je takva pouka podeljena na delove koje treba proučavati svakog dana.

Našem je umu neophodno da svakog dana bude pod uticajem Božje reči. »Biblija je veliki vaspitač; jer nije moguće da neko s molitvom proučava njene svete stranice i da mu um ne bude disciplinovan, oplemenjen, očišćen i uglađen.« (RE 171) Međutim, plemenitost i bistrina uma ne stižu se povremenim, nesistematskim čitanjem, već svakodnevnim proučavanjem božanskih otkrivenja.

„Kad bi se Božja Reč proučavala kao što treba, onda bi se ljudi odlikovali širinom uma, plemenitošću karaktera i čvrstinom namera što se danas tako retko nalazi.« (Put Hristu, 61)

Neophoda je raznovrsna duhovna hrana

Postoje mnoge metode za proučavanje Biblije. Svaka od njih ima svoje prednosti, ali nisu sve jednako podesne za sve. Međutim, biblijska pouka se služi metodom kojom se svi mogu koristiti uz relativno mali napor. Svakome je moguće da svakoga dana prouči nekoliko biblijskih tekstova, da odgovori na postavljena pitanja i da pročita komentar objavljen u pouci.

Biblijske pouke se bave raznovrsnim temama koje treba da osiguraju sveobuhvatnost i dubinu proučavanja. Povremeno se pouke bave i osnovnim biblijskim istinama. Građivo biblijskih pouka se veoma pažljivo priprema i proverava, tako da pruža probranu umnu i duhovnu hranu koja treba da osigura najveću moguću duhovnu pomoć verniku. Biblijskim poukama su obuhvaćene praktične teme iz svakodnevnog hrišćanskog života i rada, proročanstva, biblijske biografije, i sve ono što može koristiti hrišćaninu u njegovom duhovnom rastezanju. Redovno proučavanje ovih pouka daje zaokruženost i uravnoteženost duhovnoj ishrani i omogućava umu širok i sveobuhvatan pogled. »Onaj koji proučava Bibliju mora se naučiti da je posmatra kao celinu, i da uoči međusobni odnos njenih delova. On treba da se upozna s njenom velikom središnjom temom,

s Božjom prvobitnom namerom sa svetom, s početkom velike borbe i s delom spasenja.« (Vaspitanje, 171)

Pobeda nad iskušenjima

Hrišćaninu, čije se misli bave Božjom rečju, um je neuporedivo bistriji nego onome koji je proučava samo povremeno i površno. Bogate pouke iz života Božjeg Sina hrane srce vernika noji se redovno nadahnjuje Rečju. »Ispunite svoje srce Božjim rečima. One su kao živa voda koja će ugasiti vašu žeđ. One su živi nebeski hleb. Isus kaže: 'Ako ne jedete tela Sina čovečjega i ne pijete krvi njegove, nećete imati života u sebi' (Jovan 6, 53). Dalje objašnjava: 'Reči koje vam ja rekoh, duh su i život su.' ... Ono o čemu razmišljamo daje ukus i snagu našem duhovnom životu.« (Put Hristu, 60)

„Kad duša prihvati Božju Reč, ona će se pokazati kao moćna prepreka iskušenju. Psalmist izjavljuje: U srce svoje zatvorio sam reč Tvoju da Ti ne grešim.' Rečima Tvojih usana čuvao sam se puteva Nasilnika.« (Vaspitanje, 170)

Ne samo da Božja reč štiti um od iskušenja, već on postaje i kanal kojim bogati blagoslovi teku prema drugima. Crkva u svetu i postoji zato da bi se bližnjima pružili bogati blagoslovi.

»Izvori nebeskog mira i radosti koji su se otvorili u duši rečju Nadahnuća, postaće moćna reka uticaja na blagoslov svima koji dođu u njenu blizinu.« (Vaspitanje, 172)

Cilj proučavanja Biblije je upoznavanje s Isusom, koji se predstavio kao „put, istina i život«. Upoznati put, istinu i život, i tako se približiti Bogu, moguće je samo dubokim, svestranim proučavanjem Reči. »Kad bismo svakoga dana marljivo i uz molitvu proučavali Bibliju, svakoga dana bismo videli neke divne istine u novoj, jasnoj i silnoj svetlosti.« (CSW 23) Ova svetlost, svakoga dana sve jača, i istina u srcu stvaraju neraskidivu vezu između vernika i Spasitelja. Bez tog prisnog odnosa nema ni životne snage u našem ispovedanju vere. Osnovni cilj proučavanja Biblije je da svakog pojedinca vodi Spasitelju i da ga zatim održi u stalnoj vezi i zajednici s njime.

Svakodnevno obraćanje

»Neophodno je istinsko obraćenje, ne jednom za mnogo godina, već svakoga dana. To obraćenje dovodi čoveka u novi odnos s Bogom. Sve staro - prirodni nagoni i nasleđene i stečene sklonosti prema zlu - nestaje, i on biva obnovljen i posvećen. Međutim, ovo delo mora biti neprekidno; jer, dokle god bude postojao, Sotona će se truditi da obavlja svoj posao. Onaj koji se trudi da služi Bogu sukobiće se sa snažnom skrivenom strujom zla. Njegovom srcu je neophodno da se brani barikadama stalne budnosti i molitve, inače će nasip popustiti; voda će poteći kao iz vodeničnog jaza i podmukla struja zla otplaviće ustave. Nijedno obnovljeno srce ne može ostati nepokvareno bez svakodnevne upotrebe soli Reči. Božanska milost se mora primati svakoga dana da bi čovek mogao ostati obraćen.« (EGW, RaH, 14, septembar 1897.)

Razvijanje navike da svakoga dana proučavamo

Stvarna vrednost svakodnevnog proučavanja biblijsne pouke ogleda se u blagoslovima koje primamo proučavanjem. Zato u naporu da izgradimo tu dobru naviku treba da razvijamo želju i volju za proučavanjem. Moramo se truditi da svoje misli zainteresujemo za predmet proučavanja i da osećamo zadovoljstvo što nam se pružila prilika da proučavamo. To će nas sačuvati od besmislenog formalizma, koji predstavlja smrt svake prave religioznosti.

Učitelj u razredu svake subote treba da pita ko je svakoga dana proučavao biblijsku pouku. On treba da kaže i po nekoliko reči o blagoslovima i prednostima koje uživaju oni koji redovno proučavaju pouku.

Zatim, on treba da skrene pažnju vernicima na neki tekst u sledećoj pouci, da ukaže na nešto zanimljivo, i da onda zamoli nekog vernika da prouči to pitanje i da sledeće subote iznese ono što je ustanovio. Ponekad neko može u nenoliku reči da kaže nanve je blagoslove primio proučavanjem. Učitelj treba da nađe priliku da prijateljski porazgovara s onima koji neredovno proučavaju pouku.

Subotno jutarnje bogosluženje treba da nađe puta i načina da navede vernike da redovno proučavaju pouku. Vernici u Veriji su pohvaljeni što su se sami hteli uveriti u istinitost svake reči apostola. Ne

bi zato ni danas trebalo da bude nijednog vernika koji nije stvorio naviku i potrebu da svakodnevno proučava pouku.

Izgradnja Crkve

Subotno jutarnje bogosluženje trebalo bi da bude vreme kada Isus posećuje svoj narod i kada njegov Sveti Duh duboko utiče na srce svakog vernika. Božji Duh je u njegovoj Reči. Zato se očekuje da oni, koji ljube i čitaju Reč, dolaze u sve užu vezu sa živim Gospodom, koji se preko te Reči otkriva. »Jer je živa Reč Božja, i jaka, i oštija od svakoga mača oštra s obe strane, ... i sudi mislima i pomislima srca.« (Jevrejima 4,12.) To u stvari znači da svakodnevna zajednica s Bogom, preko njegove Reči, treba da dovede do obraćenja i krštenja, do opšteg oživljavanja duhovnog života u Crkvi, do izgradnje Crkve.

»Uticaj rada subotne škole treba da usavrši i poveća Crkvu. .. Subotna škola je najdragocenije evanđeosko polje, i ako se danas vide dobri znaci napretka, to su samo nagoveštaji i počeci onoga što se može postići.« (CSW 9)

Jačanje porodičnog života

Na roditeljima počiva velika odgovornost da u svojoj deci razviju naviku svakodnevnog proučavanja Biblije i biblijske pouke, da prilikom svakog proučavanja imaju u ruci otvorenu Bibliju. »Roditelji, odvojte svakoga dana po malo vremena da sa svojom decom proučavate biblijsnu pouku!... Sistematsni proučavajte Pismo u svojoj porodici... Neka se biblijska pouka proučava, ne bacajući brz pogled na tekst pouke u subotu u jutro, već pažljivo proučavajući novu pouku u subotu posle podne, i svakodnevno je ponavljajući ili tumačeći u toku sedmice. Tako će se pouka urezati u pamćenje, postati blago koje se nikad neće potpuno izgubiti... Kao što se telesne potrebe moraju podmirivati svakoga dana, tako se i Božja Reč mora svakoga dana proučavati.« (CSW 41-43)

Crkva ne može ispuniti svoju misiju ako se u vernim porodicama zanemari proučavanje Biblije. Kad se proučavanje pretvori u zdravu i dragu naviku, ono će postati izvor blagoslova. Delovanje Crkve će postati lakše i plodonosnije ako roditelji u domu budu proučavali biblijsku pouku, Bibliju, i ako budu imali vremena da se mole sami i sa

svojom decom. »Iako je neobično važno da učitelj uloži promišljene i strpljive napore, to se delo ne može potpuno prepustiti subotnoj školi i onima koji rade u Crkvi, već ono mora naći svoj temelj i svoju podršku u radu koji se obavlja u domu.« (CSW 44)

Mnogi su predali svoje srce Bogu pod uticajem proučavanja u crkvi zato što je u domu bio postavljen dobar temelj svakodnevnim proučavanjem Biblije i biblijske pouke. »Svakog dana bi jedan deo našeg vremena trebalo da bude odvojen za proučavanje biblijske pouke.« (CSW 53) Ako je istina da navike izgrađuju karakter, onda će ova navika svakodnevnog proučavanja Biblije putem biblijske pouke izgraditi najjače i najplemenitije karaktere!

Božidar Lazić, direktor Gimnazije Živorad Janković

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2009.
Za internu upotrebu